

МИОКО МАЦУТАНИ ТАРО СИНЪТ НА ДРАКОНА

Превод от японски: Цветана Кръстева, 1980

chitanka.info

ЧАСТ I

ТАРО-СИНЪТ НА ДРАКОНА И АЯ

Далеч някъде сред острите върхари се беше сгушило малко селце. Под селцето бълбукаше прозрачната рекичка Танигава. Наоколо земята беше много бедна и неплодородна и хората събираха просото и фасула зрънце по зрънце от каменистото поле. На всичко отгоре тук, съвсем наблизко, живееше един лош дявол, който грабеше оскъдната реколта на селяните. В това бедно селце животът наистина беше труден.

Но въпреки негодите селяните сееха фасула и просото с песен на уста:

*„От едно зрънце ще се родят хиляда,
десет хиляди ще се родят от две“*

И облени в пот, работеха от ранна утрин до късна вечер, докато всичко потънеше в мрак.

Край селото в малка къщурка живееше една баба с момче на име Таро. Таро имаше няколко бенки с доста чудновата форма. Под двете си бузи — и отляво, и отдясно, имаше по три бенки, които приличаха на люспи. По едно време плъзнаха слухове, че това били драконови люспи, а самият Таро бил дете на дракон. Децата от селото започнаха да му подвикват: „Син на дракон, син на дракон! Таласъм!“. И не след дълго всички вече го наричаха: „Таро — синът на дракона“.

Този Таро — „синът на дракона“, беше всъщност безгрижен и палав мързеланко. Всеки ден той взимаше трийсетте кравайчета от просо, изпечени от баба му, качваше се в планината и си пееше с дрезгав глас:

*„Ей, Ветре от изток, повеј!
Ей, Ветре от запад, повеј!“*

Щом огладнееше, изяждаше едно кравайче. Ако имаше наблизко зайче, гощаваше и него. Ако имаше наблизко мишка, и тя си хапваше кравайче.

Бабата не жалеше сили, за да бъде Таро винаги сит. С болния си кръст тя нарамваше кофите и се катереше нагоре по стръмния баир към градината с фасула и просото.

Но ето какво се случи един ден. Както винаги Таро се търкаляше на поляната в планината и броеше облаците, които плуваха в небето. Изведнъж зайчето, което лежеше до него, скочи и размърда уши. В същия миг от една дупка изскочи мишката, седна и приведе глава.

„Какво има? Какво е това?“ — огледа се Таро озадачено. Вятърът разносяше из въздуха нежни звуци на флейта.

„Какви сладки звуци! Кой е? Кой ли свири на флейта?“

Таро се изправи. Зайчето и мишката също бяха наострили уши. Гласът на флейтата се чуваше все по-ясно, докато най-накрая се показа малко момиченце, мило и хубаво като ягодка. На рамото си носеше торбичка, изплетена от цветя, а в торбичката имаше папрат и горски плодове.

— Ти коя си? Откъде си? Не си от нашето село.

Момиченцето вдигна черните си очи и погледна с интерес Таро — драконовия син. След това се обърна и посочи нагоре към извора на бистрата река.

— А-а, значи живееш в селото при извора на реката! А как ти е името?

— Казвам се Ая. А ти?

— Аз ли? Аз съм Таро — драконовият син.

— Таро — драконовият син? — съвсем сериозно повтори момиченцето.

— Странно име, нали? — каза Таро.

Момиченцето поклати глава, усмихна се и белите му зъбки светнаха.

— Хубаво име. Има нещо силно в него.

— Така ли? Нещо силно ли? — зарадван, Таро скочи и застана на ръце.

— Страшен съм, нали! Мога да изям трийсет кравайчета така, както си стоя на ръце! — изфука се Таро и продължи да стои на ръце,

докато не стана червен като домати. След това се преобърна сто пъти през глава във въздуха и запъхтян каза:

— Добър съм, нали! Ела утре пак. Ще ти покажа как се боря с глигана. Ще ти дам и кравайчета. Баба ще направи. Ти имаш ли си майка и татко?

— Н-не — поклати отрицателно глава Ая, — и майка, и татко са умрели, когато съм била съвсем малка. Живеем двамата с дядо. Тази флейта той ми я направи!

— Тъй ли? Двамата с дядо ти? Нямах ни майка, ни баща! Значи и ти си като мен!

От този ден Таро — драконовият син и Ая станаха най-добри приятели. Всеки ден те се срещаха в планината и се забавляваха като свиреха на флейта и се бореха с животните. Животните наистина много обичаха да слушат как Ая свири на флейта. Щом запееше флейтата, първо дотичваше заекът, но не се настаняваше най-отпред, а отиваше малко настрани. Затова си имаше съвсем определена причина. Той смяташе, че флейтата в никакъв случай не бива да се слуша много отблизо.

Мишката пък беше голяма лакомница и винаги си гризеше коренчета, докато слушаше музика.

Майката глиган пристигаше с десетте си деца, тъй че и само те бяха достатъчна публика. Глиганчетата бяха на бели и черни черти и грухтяха в такт. Строени в редица и заслушани във флейтата, да ти е драго да ги гледаш! Ая толкова много им се радваше, че даже съчини песента „Десетимата грухчовци“.

След тях пристигаше лисицата. Тя винаги закъсняваше, защото докато тичаше, все се спираше да близне ту лапката си, ту опашката си.

Язовецът пък не обичаше много-много да шава и слушаше както си лежеше в дупката.

Последна тежко-тежко пристигаше мецана поспалана.

Когато животните се събираха и веселяха, Таро се чувствуваше още по-щастлив и му се щеше да даде кравайчета на всички.

— Трийсет кравайчета май не стигат. Утре ще помоля баба да направи петдесет. Ако и те не стигнат, ще донеса сто! — каза Таро и раздели кравайчетата на две. Всички с удоволствие си изядоха половинките.

ЧЕРВЕНИЯ ДЯВОЛ, КОЙТО ОБИЧАШЕ ДА БИЕ БАРАБАН

Точно по това време из планината бродеше важно един червен дявол с малък барабан в ръка. Ноздрите му бяха издути, а гръмкият му глас ехтеше надалече и по всичко личеше, че беше в чудесно настроение:

*Бродя с весел барабан
из високия балкан!
Трум-ту-рум! Трам-та-рам!
Из високия балкан!*

*А да пия и да ям —
хич не искам и да знам!
Трум-ту-рум! Трам-та-рам!
Хич не искам и да знам!*

О, как силно удрям днес барабана! Ако ме чуе главният черен дявол, ще се ядоса и така страшно ще започне да ми се кара, че чак очите му ще изхвъркнат:

„Аха! Ти си пак с барабана! Докога ще продължаваш да си губиш времето с играчки, а? Щом като имаш толкова много време, да ми беше откраднал поне едно момиченце, та да ме зарадваш!“

Но сега като че ли всичко беше наред и нямаше такава опасност. Та нали вчера беше ходил до Желязната планина да му занесе десет кокошки и сега той сигурно си почиваше след вкусната гощавка!

Така си мислеше Червения дявол и вървеше доволен и усмихнат, когато изведнъж видя пред себе си висока скала и много се зарадва.

„Хм, добре! Тази скала е точно това, което ми трябва! Ще се кача на върха и ще заудрям с все сила барабана. Всички животни ще се съберат около мен, ще ме слушат с притаен дъх и ще ми се възхищават! Самата истина е, че никой не може да свири по-добре от мен! И ето, дошъл съм специално тук, за да може всички да ме послушат. Хайде да повикам сега животните!“

Червения дявол събра ръцете си на фуния и викна така силно, че гръмкият му глас разтърси планината:

— Хей! Елате всички! Самият Червен дявол е дошъл при вас! Дошъл е специално, за да можете да послушате неговия барабан!

Ала какво се бе случило? Наоколо бе тихо, нямаше жива душа, само една мишка.

„Брей, чудна работа! Когато за първи път дойдох тук, всички с радост се събраха да ме послушат. И някакво зайче като че ли даже се заплака от възторг. А сега? Какво ли означава това?“

Червения дявол се провикна още веднъж:

— Хей! Елате всички! Червения дявол с барабана си е тук. Съберете се всички!

Ала наоколо бе все така спокойно и само бамбуковите листа тихо шумоляха. Червения дявол страшно се ядоса, грабна една скала, преобърна я и я заби в земята. След това се хвърли към мишката и я вдигна с ръка:

— Ей, мишко! Защо никой не идва, когато самият аз съм дошъл при вас?

— Ах, извинете, извинете! Имам пъпки в ушите и нищо не чувам — изпищя мишката с тънък гласец.

— Аха, в ушите ли? Е, щом като е така, няма какво да се прави. А лисицата?

— Ами тя каза, че има болки в ухото.

— Какво? В ухото ли? Е, щом като е така, няма какво да се прави. А заекът?

— Ами и него нещо го наболява около ухото.

— Какво? Около ухото ли? Ей, мишко, внимавай! Май ще е по-добре да мълчиш! Ти комай си позволяваш да се подиграваш с мен, дявола!

Червения дявол почервения още повече от яд и стана като нажежен въглен. Той метна мишката настрана, изрева страшно и се втурна да тича.

— Ей, вие, покажете се! Като ви открия, вратовете ви ще извия! Ще се подигравате с барабана ми, а! Какво значи това — боли ме ухото, боли ме около ухото? Ей, къде сте се скрили? Излезте веднага!

Колко дълго обикаля така, не знам, но колкото и да си дереше гърлото, колкото и да стенеше заплашително, колкото и скали да преобръщаше, колкото и дървета да изскубваше, наоколо бе все така тихо и спокойно и нито едно животно не се показва. Най-накрая Червения дявол се плъосна на земята и чак му се доплака от яд.

„Къде ли са се дянали всички?...“

Изведнъж той размърда уши. Отнякъде долитаха чудни звуци на флейта.

„Какво е това? Кой свири на флейта?“

Червения дявол скочи, покатери се на едно дърво и започна внимателно да оглежда подножието на планината. Точно пред очите му се разкри следната гледка: Ая свиреше на флейта, а около нея бяха насядали Таро-синът на дракона и животните и весело се забавляваха.

„Що за дързост! Що за нахалство!“ — Червения дявол размаха във въздуха огромните си юмруци. „Значи така, а! Никой не дойде да слуша моя барабан, а тук — какво виждам! Хей, аз също съм известен дявол в този край! А това малко, нищо и никакво момиченце ще го

отвлека и по цял ден ще ми свири, от сутрин до вечер. И Таро-синът на дракона няма да изпада в умиление!“

МАЙКАТА НА ТАРО НАИСТИНА БИЛА ДРАКОН!

Таро-синът на дракона не подозираше какво се беше случило в планината. Още не бе влязъл в къщи и от вратата се провикна с дрезгав глас:

— Бабо, бабо! Трийсет кравайчета вече не стигат! Направи ми петдесет или даже сто!

Ала вместо отговор се чу само пъшкане: „О-ох!“. Таро се огледа и видя баба си, която лежеше и пъшкаше.

— Бабо, бабо! Какво ти е?

Бабата отвърна с тъжен глас:

— Ех, стара съм вече. И ето, днес паднах и се търкулих надолу по баира.

— Наистина ли? Бабо, добре ли си?

— Е, кръста ме наболява, но не обръщай внимание на това, Таро. Ала едно нещо все не ми дава мира.

Както лежеше по гръб, бабата впи очи в опушения таван и продължи с унил глас:

— Отдавна се каня да ти кажа нещо. Все си мислех, че си малък и отлагах, отлагах. Но ето, аз съм вече стара и всеки момент може да умра, но преди това ти трябва да запомниш нещо.

— Какво е то, бабо? Каж ми!

— За майка ти и баща ти... Викат ти Таро-синът на дракона, нали така, синко?

— Така е. Но, бабо, нали ти сама винаги си ми казвала, че мама и татко са умрели, когато съм бил бебе? Аз не се обиждам като ми викат: „Син на дракон! Син на дракон! Таласъм!“, защото знам, че и мама, и татко са били хора.

— Н-да, прав си. Баща ти беше дървар и умря още преди ти да се родиш. Но майка ти...

— Какво майка ми?

— Може би е още жива...

— Какво казваш?! Жива ли?!

Бабата бавно кимна с глава. Ето какво разказа тя на Таро — драконовия син.

Майката на Таро се казвала Тацу^[1]. Тя била единствената дъщеря на бабата и на нея никак не ѝ се искало да я омъжва, но накрая я дала на един дървар на име Матахей. Това бил бащата на Таро.

Веднъж, като работел в планината, Матахей се подхлъзнал, търкулнал се надолу по баира и се пребил до смърт. Много плакали тогава и майката, и бабата. Ала скоро трябвало да се роди Таро и това била единствената мисъл, която ги стопляла и утешавала: „Само да се роди детето, само да се роди детето...“

Един ден майката решила да отиде в планината заедно с другите селяни, защото нямало кой да работи.

— Внимавай! Да се върнеш жива и здрава! — казала ѝ бабата на изпращане, без даже и през ум да ѝ мине, че може да се случи нещо лошо.

Ала вечерта в планината ударил гръм, блеснали мълнии и сърцето на бабата тревожно се свило. Планината потреперала, паднал черен мрак и завалял проливен дъжд.

„Ох, какво ли правят селяните в планината? Пък и дали опасност не грози Тацу?“ — тюхкала се бабата и все не я свъртало на едно място — ту ставала, ту отново сядала.

Не се минало и час и дъждът спрял също така неочаквано, както започнал. Точно тогава се върнали и селяните от планината, като тревожно викали един през друг. Лицата им били бледи-бледи, а ръцете и краката им били целите в кръв, като издраскани от тръни.

Бабата толкова се изплашила, че се свлякла на прага на къщата.

— Ей, селяни! Такава силна буря беше, че ме хвана страх за вас. Живи и здрави ли сте всички? А къде е Тацу?

— Та-а, и ние за Тацу идваме да ти кажем, да... Няма я Тацу.

— Какво? Тацу! Какво се е случило с нея?

— Чуй, бабо. Значи, отидохме всички заедно в планината на работа. А Тацу — нали е жена, пък и дете чака, та решихме тя да не идва с нас, а да остане край огъня и да се погрижи за храната. И така, докато всеки поотделно си вършеше работата, започна бурята. Засвяткаха мълнии, затрещяха гръмотевици, изсипа се проливен дъжд. Ние всички много се изплашихме и се скрихме под една скала, без да вярваме, че ще успеем да се спасим. Сгушихме се един до друг и ни

беше страх даже да дишаме. Когато дъждът спря, ние се втурнахме към Тацу. Та нали беше останала сама! И що да видим... — селяните тревожно се спогледаха и си поеха дъх, — там само за това кратко време се беше образувало огромно езеро, а Тацу никъде я нямаше.

Като чула това, бабата изведнъж скочила, грабнала една горяща главня от печката и хукнала навън. Към планината! Към планината! Бабата се спъвала в корените на дърветата, падала, но отново ставала и се втурвала нагоре по планинската пътечка.

За кратко време планината се била изменила до неузнаваемост. Дърветата, ударени от гръм, били почернели и голите им клони се поклащали зловещо. Скалите били пропукани и зеели страшни дупки. Навсякъде се търкаляли камъни и нямало къде да стъпи човек.

— Тацу! Тацу! — викала бабата, като си осветявала пътя с горящата главня и търсела езерото, за което чула от селяните.

— Тацу! Тацу! Жива ли си? Отговори ми, ако си жива!

Изведнъж от дъното на езерото се дочул слаб глас:

— Да-а-а. Идва-а-ам!

Появили се огромни вълни, езерото се разделило на две и от водата се показал страшен дракон:

— Мамо — със сълзи на очи проговорил драконът, — все някой ден ще мога да ти кажа защо стана така, но виж какво се случи с мен!

Прости ми! Безпокоя се само за детето. Отгледай го!

Бабата така се учудила, че краката ѝ се подкосили и тя се свлякла на земята.

— Тацу! Тацу! Каж ми какво се е случило с теб? Защо? Не мога да повярвам на очите си. Ако наистина ти си моята дъщеря, покажа ми се в предишния си вид.

Ала драконът бавно се спуснал към дъното на езерото, като поклащал тъжно глава и повече не се показал.

Оттогава минали месец, два, три... и ето какво се случило един ден.

Бабата отишла до реката да си измие малко плодове и както винаги мислела само за Тацу.

„Вече май наближи времето да се ражда детето, а какво прави Тацу на дъното на езерото? Толкова мъка на тия години“ — миела бабата плодовете и сълзи се ронели от очите ѝ.

Изведнъж тя забелязала, че по течението на реката плува някакъв странен предмет: „Цамбур! Цамбур!“. Той приличал на птиче гнездо, изплетено от клонки, и вътре имало нещо увито.

Щом го видяла, бабата започнала да повтаря:

*„Ако си на мен наречено, ела насам!
Другиму наречено ли си, плавай си натам!“*

Щом изрекла тези думи, чудноватият предмет се приближил към нея и спрял в бабините ръце. Вътре лежало малко бебенце, увито в широка рибарска дреха, и смучело диамант, прозрачен като планински кристал.

„Ха! Че това е дрехата на Тацу! Значи това е нейното дете! Внучето ми!“

Бабата взела в ръце детето и започнала нежно да го подрусва. Това било едно чудесно момченце с две бенки от двете страни на лицето, които приличали на драконови люспи.

Момченцето било Таро-синът на дракона.

[1] На японски — дракон (Б.пр.) ↑

ДА, СЛУЧИ СЕ НЕЩО УЖАСНО!

— Бабо, щом мама живее в езерото горе в планината, значи ще можем да я видим! — погледна Таро втренчено баба си.

Бабата замислено поклати глава и от очите ѝ потекоха сълзи. Без да ги изтрива, тя продължи своя разказ.

„Добре сторих, че го взех — помислих си тогава, — ала как да го отгледам сега?“ Скоро разбрала, че няма защо да се безпокои, тъй като Таро бързо растял, като смучел прозрачния диамант. Но ето ти беда! Изминала половин година и диамантът, който през цялото това време постепенно намалявал, съвсем се стопил. Бабата се опитала да храни Таро с овесена каша, но той дори не я поглеждал, а само плачел и за нищо на света не искал да хапне. Бабата много се разтревожила, взела на ръце плачещото бебе и тръгнала към езерото.

Езерото било от синьо по-синьо, а гладката му повърхност била съвсем равна. Бабата се приближила като подрусвала плачещото бебе и извикала:

— Тацу! Тацу! Чуваш ли този плач? Покажи се, ако го чуваш! Диамантът вече се стопи и Таро по цял ден плаче ли, плаче и не иска нищо да яде.

Изведнъж се появили огромни вълни, езерото се разделило на две, а от водата се показал драконът. И що да види бабата? Двете му очи били затворени и той нищо не виждал.

— Мамо! — с тъга и топлота проговорила Тацу — драконът. — По плача на Таро разбирам, че детето е здраво и читаво. Благодаря ти, мамо. Ето ти още един диамант. Нека да го смуче, когато е гладен. Когато и той се стопи, Таро вече ще е пораснал и няма да има нужда да смуче.

Драконът пипнешком пъхнал в ръцете на Таро един диамант, прозрачен като планински кристал. Таро веднага спрял да плаче и лицето му грейнало.

— Но очите ти, Тацу!... Къде са очите ти? Тези диаманти... Да не би ти да си... — колкото и да викала бабата, драконът повече не се

показал. Само Таро смучел диаманта и щастливо се усмихвал в слънчевия ден.

Колко ли дни изминаха оттогава... Ето какво се случи, когато Таро-синът на дракона стана на три години. Един ден се изви страшна буря. Небето и земята се сляха в едно и всичко потъна в мрак. Тогава бабата ясно чу глас:

— Мамо! Аз отивам в езерото в далечната северна страна. Моля те, грижи се за Таро!

Бабата веднага изскочи навън и викна с треперещ глас:

— Къде отиваш, Тацу? Ще се видим ли някога пак, а? Тацу-у-у!

— Ако Таро-синът на дракона...

— Ако Таро какво?

— Стане силно и умно момче и дойде да ме види...

След това гласът секна. Бурята продължаваше да бушува все по-свирепа. Пред очите на бабата, здраво вкопчена за вратата, блесна опашката на дракона и изчезна завинаги.

— Значи мама е в езерото в далечната северна страна! Жива е и ме чака! Аз тръгвам! Ще отида да я видя! — извика Таро с пламтящи очи и скочи.

— Какво говориш, синко? Та ти си още съвсем дете! Ще мине много време, докато тръгнеш на път.

В този момент отвън се вдигна страхотен шум.
— Помогнете! Отвлякоха Ая! Дяволът... — с тези думи дядото на Ая се строполи на прага на къщата.
— Какво говориш, дядо! Ая! Отвлечена от дявола?!

— Дяволът е! Сигурен съм, че е той! Ето как се случи всичко. Доби ми се вода, но водата в къщи беше престоляла и не ставаше вече за пиене. Тръгнах да си наляя прясна вода, но това дете, каквото е добро, грабна кофата от ръцете ми и хукна към кладенеца. След малко чух страшен писък. Веднага изскочих навън и успях да видя на слабата лунна светлина как една огромна черна фигура бяга като вятър към гората. Само дяволът е бил! — и дядото на Ая се разплака от мъка.

АЯ, ИДВАМ НА ПОМОЩ!

На разсъмване Таро бързо се стегна за път, натъпка в пазвата си толкова много кравайчета, че едвам можеше да се движи, и тръгна да търси Ая. Дядото на Ая дълго махаше с ръка, кашляше и повтаряше: „Да бях дошъл и аз, а?“, но Таро беше твърдо решил: „Няма нужда. Сам ще вървя. Непременно ще намеря Ая. А дявола ще хвана и ще го доведа тук, та да го видят всички“.

Бабата не можеше да повярва на ушите си — та Таро говореше съвсем като голям!

— След като намеря Ая, ще тръгна да търся и мама — продължи Таро. — Бабо, ти казваш да почакам, докато стана голям. Но аз не мога повече да чакам. Ще намеря мама, чу ли? И ще я доведа тук такава като по-рано — в човешки образ! Тя се е превърнала в дракон изведнъж, нали така? Значи също така изведнъж ще може да стане пак човек!

Бабата въздъхна тежко като триеше сълзите си. След това извади от пазвата си един дървен гребен и го подаде на Таро:

— На, вземи, синко! Това е гребенът на майка ти. Все ще ти свърши някаква работа.

— Е, добре тогава. Благодаря! Бабо, аз вече ще тръгвам. А вие с дядото на Ая се грижете един за друг.

Щом излезе от селото, Таро-синът на дракона бързо се изкачи на планината, където обикновено си играеха с Ая. Поприседна малко под сянката на дървото и тутакси при него дотича заекът. Скоро след това се появи и мишката, която чак се търкаляше презглава от бързане. Събраха се и майката глиган, и лисицата, и мечката, и всички наобиколиха Таро.

— Дяволът е отвлякъл Ая. Някой от вас да знае нещо повече?

Като чу това, мишката изпищя веднага с тънък глас:

— Аз зная. Отвлече я Червения дявол от планината Дондаро. Моите роднини живеят навсякъде из планината и така — от дупка на дупка, вестта стигна и до мен.

— Червения дявол от планината Дондаро? Това е дяволът, който бие по цял ден барабана си, нали така?!

— Този злодей сигурно ще я накара да свири непрекъснато на флейта и накрая ще я убие! — развикаха се животните в един глас.

— Не се бойте! Аз ще победя Червения дявол и ще доведа Ая.

— Таро, това не е така лесно! Най-добре ще е да поискаш малко сила от Небесните животни Тенгу. Вярно е, че ти си по-силен от обикновените хора, но това едва ли е достатъчно, за да можеш да победиш дявола.

— Благодаря ти, глиганке. Но как да ги намеря?

— Аз ще те заведа! Деца, ще отида с Таро, а вие през това време бъдете послушни!

Десетте глиганчета, наредени в редица, весело закимаха с глава. На Таро много му домиля за тях, той извади от пазвата си десет кравайчета и на всяко глиганче даде по едно кравайче. След това се качи на гърба на глиганката и се понесе по-бързо и от вятъра. Промъкваше се между дърветата, прескачаше потоци и рекички, заобикаляше големите пропасти. Така препуска той цял ден и цяла нощ, докато най-сетне стигна до една горичка и спря там на полянката.

— Бре, какво ли става тук? — провикна се Таро. — Събрали са се и зайци, и елени, и маймуни и всички се ритат и блъскат. За какво ли се карат?

Като чу това, един заек му отговори сърдито:

— Кой се кара? Никой не се кара! Ние се борим!

— Борите ли се?

В този момент долу, до краката му някой изпищя с тънък гласец:

— Какво правите, какво правите?! Ей, тук не бива да стъпвате! Ще развалите игрището!

Учуден, Таро се наведе и погледна под краката си. Там наистина имаше малко игрище, а до него стояха две сърдити мишки.

— О, не знаех! Простете ми! — извини се Таро и внимателно поправи игрището. После се огледа и що да види — в сянката на дъба се бореха две мечки, наблизо до скалата два глигана се търкаляха по земята, здраво вкопчени един в друг. Всъщност само виковете им бяха страшни, а инак това тяхното никак не приличаше на истинска борба. Зайците се дърпаха за ушите, елените се блъскаха с рогата — ако не му бяха казали какво правят, на Таро никога не би му дошло на ум да

нарече тази бъркотия борба. Той не можа да се сдържи и се разсмя от сърце, като се държеше за корема.

— Ей, вие! Защо така настървено се борите? — попита Таро, а мечките му отговориха:

— Ще дойдат Небесните животни Тенгу.

— Какво казвате? Тенгу ли? — майката глиган чак подскочи от радост. — Ама наистина ли?! Чудесно, ако е така! Значи не ще трябва да ги търсим повече!

— Ще дойдат ами — отговори мечката, обидена, че се съмняват в нейните думи. — Ще дойдат двама Тенгу — господин Мандаро и господин Манджиро.

— Добре де. А защо всички се борите? — попита на свой ред Таро-синът на дракона.

— Ами, какво да ви кажа. Тези двамата Тенгу са братя и много обичат борбата. Навсякъде из планината са направили игрища. А днес долетя Тенгу-гарванът да съобщи, че Големия Тенгу ще идва тук и ние ще трябва да покажем как добре умеем да се борим. Тъй че ние вече започнахме подготовката — е-ей, хоп! Е-ей, хоп!

— Тези Тенгу добри ли са?

— А, добри Тенгу са, казвам ти. Други такива добри като тях няма! Те обичат да си попейват, а след това танцуват своите танци. Освен това са ни разрешили да събираме гъби, кестени, фурми и всякакви други горски плодове от техните земи в планината.

— Брей! Ама те наистина са добри Тенгу! — зарадва се Таро.

В този миг заекът започна внимателно да разглежда Таро-синът на дракона, като че ли изведнъж се беше сетил нещо, и попита:

— Ти преди малко каза, че това, което правим ние, изобщо не прилича на борба. А ти самият умееш ли да се бориш? Научи и нас, щом като си такъв майстор.

— Добре, съгласен съм. Хайде първо да се поразтърпим малко!

— Тумба-лумба! — заподскача Таро.

— Тумба-лумба! — заподскачаха мечката и глиганът.

— Хоп-троп! — заподскачаха и лисицата и заекът.

— Скок-подскок! — заподскачаха и мишките.

— Добре-е, а сега застанете пред мен! — рече Таро и показа на животните една хватка от борбата.

Изведнъж задуха силен вятър.

НЕБЕСНИТЕ ЖИВОТНИ ТЕНГУ ДАВАТ НА ТАРО ОТ СВОЯТА СИЛА

— Идват Тенгу!

Животните опулиха очи. Изведнъж като че ли невидима ръка с огромна метла разчисти всичко наоколо, разпръсна сухите листа и приготви една огромна площадка за борба. Веднага след това се чу пляскане на крила и на площадката бързо-бързо кацнаха двама Тенгу. Те много се учудиха като видяха животните, събрани на едно място.

— Какъв е този шум? — попитаха те.

Мечката първа се престаши, вдигна глава и „Ето какво, събрали сме се за това и това...“ — разказа всичко поред.

Тенгу огледаха животните и започнаха да се смеят с глас.

— Какво, какво? Я да видим какво сте научили! Нека мишките да започнат!

— Ами-и, добре тогава.

Малко смутени, мишките започнаха първи, а след тях се включиха всички останали животни и стана наистина голяма борба. Животните се бореха с все сила и всичко наоколо се тресеше от силните им викове. Ала тъй като бяха успели да научат само една хватка, всичките се бореха по един и същи начин — и мишките, и мечките, и маймуните...

Двамата Тенгу много им се зарадваха:

— Брей, това е наистина интересно! Хайде, Таро, сега ти да опиташ с единия от нас двамата!

Първо започнаха Тенгу Манджиро и Таро-синът на дракона. Завърза се голям бой, ала Таро, колкото и да се стараеше, не можеше да се пребори с Небесния Тенгу. Той целият почервеня от напрежение, скоро стана вир-вода, но нищо не излизаше.

— Хо! Хо! Таро! Ама ти си бил доста силен! Никой досега не е издържал толкова дълго да се бори с мен! Харесваш ми! Ела на гости в нашето скално жилище! Ще се почерпим с вино и чудесно ще се повеселим!

— Хайде, ела наистина! Ще се повеселим и утре ще се преборим
дватамата с теб! — присъедини се и Тенгу Мандаро, на когото Таро също
много се хареса.

Таро се зарадва на похвалите, но се отказа от поканата:

— Няма да мога. Аз започнах да се боря тук и понеже ми е много приятно, не усетих как мина времето, но съм тръгнал на път и бързам.

— Хм! Че какъде си се разбързал толкова из тази страшна планина?

Тогава Таро-синът на дракона разказа на Небесните животни Тенгу подред всичко, което се беше случило. Разказа им за Ая, за Червения дявол с барабана, за думите на майка му, че ще чака да стане голям и умен и да дойде да я види...

— Тенгу, дайте ми от вашата сила! — помоли Таро.

— Хм! Всичко е ясно! — двамата Тенгу се спогледаха и кимнаха с глава в знак на съгласие. — Добре-е! Ще ти помогнем да станеш силен колкото стотина души. Вземи тази чаша!

Тенгу Мандаро подаде на Таро голяма чаша, а Тенгу Манджиро взе една тиква и изстиска сока ѝ в чашата. Таро надигна чашата и отпи една глътка. Изведнъж целият почервеня и усети как става все по-силен и по-силен.

— Хо! Хо! Чудесно! А сега, хайде да вдигнеш ей тази скала!

Таро се приближи към скалата, като си мислеше, че вече е станал толкова силен, че ще може да я повдигне, но успя само малко да я поразклати наляво-надясно.

— Пийни си още малко!

Таро хвана отново чашата и отпи още една глътка. Тялото му пламна като огън и той усети как целият се изпълва със сила. Този път успя да вдигне скалата с лекота.

— Пийни си още малко, ако искаш.

Таро отпи за трети път от чашата, но — чудна работа! Червенината от лицето му изчезна веднага, ала той стана толкова силен, че можеше да вдигне всяка скала само с върха на пръста си, все едно че си играе с топка.

— Ти си вече толкова силен, Таро, че нито един дявол не ще те победи! Планината Дондоро, където живее Червения дявол, е съвсем наблизо. Ще го надвиеш толкова лесно, все едно че сгъваш лист хартия.

— Благодаря ви, Тенгу!

Таро-синът на дракона благодари най-сърдечно на Небесните животни Тенгу, а след това се обърна към глигана, който беше готов да

продължи нататък с него:

— Благодаря ти, глигане! Планината Дондоро е вече съвсем наблизо и аз ще мога да стигна и сам. А ти се връщай бързо при своите глиганчета!

— Какво говориш?! На глиганчетата нищо им няма. Те сигурно вече спят дълбоко. Идвам с теб!

— Да, но аз се безпокоя! Връщай се бързо в къщи и чакай добра вест от мен. Предай поздрави на всички животни! Глигане, ти си истински приятел!

След това Таро се сбогува с двамата Тенгу и с глигана и тръгна към планината Дондоро.

ЧЕРВЕНИЯ ДЯВОЛ СТАВА БОГ НА ГРЪМОТЕВИЦАТА

Дълго вървя Таро — синът на дракона през гъстата гора, покрита с мъхове, докато най-после стигна до най-страшното и усойно място в планината Дондоро. Клоните на дърветата бяха така здраво преплетени, че нищо не се виждаше, а отдолу растяха червени, сиви и черни отровни гъби. Таро продължи да върви нататък и стигна до стръмна скала. В скалата имаше голяма червена врата, чийто край се губеше нейде в небето.

— Чук-чук! — почука Таро, но никой не му отговори.

Таро се позачуди, но след това бутна силно вратата, хвърли я на дъното на дълбоката пропаст и влезе в жилището. Червения дявол седеше в хола и думкаше несръчно барабана.

Трам-та-ра-рам! Тра-та-та!

Трам-та-ра-рам! Тра-та-та!

Червения дявол думкаше с все сила и лицето му беше много сериозно. Свирише със затворени очи, с издути ноздри, с вдигната глава — изцяло вгълбен! И отгоре на всичко какъв шум!

„Нищо чудно, че всички са ги заболели ушите — и заекът, и лисицата... Като го слушам и на мен може да ми се повредят ушите!“ — помисли си Таро.

Червения дявол продължаваше да си думка барабана, като се смееше страшно, кривеше уста и мърмореше нещо. Изведнъж той забеляза Таро-синът на дракона и чак зина от учудване.

— Ей ти! Кога влезе?

— Слушай сега какво ще ти кажа! Веднага да освободиш Ая! Ако не сториш това, ще те прегъна на две като лист хартия!

— Какво чувам? Що за глупости дрънкаш? Ая отдавна вече не е тук!

— Къде си я изпратил?

— Черния дявол я взе. Искях да чуя поне веднъж как Ая свири на флейта, но и това не успях да направя, защото дойде Черния дявол и я отведе със себе си. Както виждаш, аз нищо не съм направил. За всичко е виновен само той — каза Червения дявол със сериозен вид.

— Хм! А къде е този Черен дявол?

— Оттук на север през гори и планини има една огромна планина, която се нарича Желязната планина. Там живее той. Ала който е отишъл там, не се е завърнал здрав и читав!

— Мен не можеш ме уплаши! — каза Таро и веднага тръгна на път. Като видя това, Червения дявол размаха ръце и се развика:

— Ей, почакай! Искам да ти кажа нещо!

— Какво още искаш да ми кажеш?

— Ще те науча как да се пребориш с Черния дявол. И кравайче ще те почерпя!

— Кравайче ли? — усмихна се Таро.

— Да, кравайче. И даже от ориз! Мен Черния дявол ме е гощавал с такива кравайчета. Никога досега не си ял такова вкусно нещо!

Червения дявол бавно-бавно излезе от стаята с отпуснати ръце, но след малко се върна и надникна вътре:

— Подумкай малко на барабана вместо мен, Таро! Ти ще свириш, а аз през това време ще приготвя кравайчетата. Трябва да слушам постоянно звука на барабана, защото иначе започва страшно да ме боли корема.

— Съгласен съм! Аз свиря по-добре от теб! Ето, чуй!

И Таро започна да удря барабана — дум, дум! Сам се възхищаваше колко добре свири и скоро забрави за всичко друго.

Бам-ба-ра-бам! Бам-ба-ра-бам!

Тум-ту-ру-рум! Тум-ту-ру-рум!

През това време Червения дявол извади от кухнята голям ръждясал нож и започна да го наточва до кладенеца.

„Хм! Сополанко такъв! Мисли си, че като гледа страшно, та е станал вече много голям! Сега ще го науча аз него! Ще го нарежа на парченца и ще го сваря в голямата тенджерата на бавен огън! Хм, нещо много трудно се наточва този нож! Не съм си доспал ли, що ли? Или пък съм попрекалил с барабана?“ — мърмореше си Червения дявол, докато точеше ножа, а през цялото това време от стаята се чуваше гласът на барабана: „Бам-ба-ра-бам!“

„Ух, как отвратително блъска барабана! Не мога да го слушам. Идва ми да се хвана и да го науча. Но нека свири, така поне няма да избяга! Ха, ха! Да подготвям гощавката!“

Червения дявол не можеше и да предположи, че докато той така си мърмори под носа, някой може да го чуе, да се промъкне между краката му и да види с какво се занимава. Този някой беше мишката. Щом видя какво крои дяволът, тя веднага се втурна към стаята.

— Господин Таро! Вие сте тръгнали на път по много важна работа. Струва ли си да рискувате живота си, заради някакви оризени кравайчета! Дяволът иска да ви заколи! Бягайте! А аз през това време ще удриям барабана с опашката си.

И мишката започна да думка с опашката си: „Бам-ба-ра-бам! Бам-ра-бам!“.

— Бягайте, бягайте по-бързо!

Таро опули очи от учудване.

— Значи дяволът иска да ме заколи? Но нали той каза, че ще ме почерпи с вкусни оризени кравайчета! Значи ме е излъгал!

— Ами да! Излъгал ви е, разбира се! Господин Таро! Вие винаги давате от своите кравайчета на другите, но не бива да мислите, че всички са така добри като вас. А сега бягайте! Бягайте бързо, докато аз удриям барабана с опашката си!

— Да бягам ли, казваш? Не ми се ще още да бягам! Мишке, ти продължавай, моля ти се, да удрияш барабана, а аз през това време ще отскоча да видя какво прави дяволът.

Мишката въздъхна тежко и започна с все сила да размахва опашката си.

Бам-ба-ра-бам!

Трам-та-ра-там!

Таро внимателно се промъкна през задната врата и що да види! Застанал на колене, превил гръб, Червения дявол съсредоточено точеше ножа.

— Е, какво? Наточи ли вече ножа?

Червения дявол чак подскочи от учудване както си беше с ножа в ръка.

— Хм, ти хем биеш барабана, хем си тук! Как става това?

— Звукът от точенето на ножа е по-силен от звука на барабана! Не ти ли дойде това на ум? — попита Таро като едвам се сдържаше да не се разсмее.

— А-а, така ли? — дяволът се загледа в ножа, който беше подострен само наполовината.

— Ей, Червени дяволе! Ти май се гласеше да ме заколиш?! Ела де, ела по-наблизо! — и Таро тръгна към дявола. Като видя това, дяволът, дали от смущение, дали от яд, съвсем почервеня и стана почервен и от въглен.

„Дзинг-дзанг! Дзинг-дзанг!“ — Червения дявол размаха ножа, наточен до половината и започна да се приближава към Таро. Ала Таро-синът на дракона успя много ловко да се промъкне отдолу между краката му и да избяга от другата страна. След това „хоп!“ — грабна ножа и го запрати надалече-надалече в реката. В този миг ножът се превърна в риба и отплува по течението.

— Ах ти! — разярен, Червения дявол рязко се хвърли към Таро, ала той успя да го сграбчи. Завъртя го веднъж, два пъти, три пъти, пет пъти, десет пъти и най-накрая го метна така силно, че дяволът се просна на земята като парцал.

— Бре-е-ей! Таро! Кога успя да станеш толкова силен, а? Ох, боли, боли!

— Чуй, Червени дяволе! Ти си извършил много лоши дела. Кой краде фасула на селяните? А просото? Ти! Нали?

— Така е, така е — захленчи дяволът.

— И Ая отвлече! А сега на всичкото отгоре искаш и мен да убиеш! Да знаеш, че като перушинка ще те вдигна и ще те запратя през гори и планини в Подземното царство на злите духове!

— Моля ти се, Таро, щом вече си решил да ме хвърляш, хвърли ме нависоко, към небето! Искам да стана помощник на бога на гръмотевиците! А ти се пребори с Черния дявол! Той ме караше да крада храна, вино, той ми заповяда да отвлека и момиченцето! А ако се случеше да ме види, че бия барабана, така страшно ми се караше, че чак очите му изхвърчаха! Хвърли ме на небето, какво ти струва!

— Знаеш ли, това ми харесва! Да те хвърля на небето и да станеш помощник на бога на гръмотевиците!

Таро се зарадва и изтича да вземе барабана на Червения дявол.

— Носи този барабан винаги със себе си! Небесните животни Тенгу ми дадоха от своята сила и аз сега съм толкова силен, че ще мога лесно да те хвърля на небето. Хайде-е-е, хоп!

Таро грабна дявола, вдигна го нависоко, завъртя го и се приготви да го хвърли на небето.

— Почакай! Почакай малко!

— Какво има?

— Ти сега ще ходиш при Черния дявол, нали така? Тогава не забравяй, че той може да се превръща в каквото поиска. Внимавай! Ако се случи нещо такова, повтори три пъти думите: „Намун-кей-арбинвака!“. Щом изречеш тези думи, и ти ще можеш да се превърнеш в каквото си поискаш.

— Ясно. Благодаря ти. А ти, щом стигнеш благополучно до небето, обади ми се веднага с барабана! Хайде-е-е, хоп!

Таро-синът на дракона метна Червения дявол високо-високо в небето. Червения дявол ставаше все по-малък и по-малък, докато най-накрая изобщо изчезна.

След малко се чу съвсем тихо: „Тря-я-яс!“ — изгърмя една гръмотевица.

„Е, значи всичко е наред! И барабанът звучи някак по-тихо на небето!“ — помисли си доволен Таро.

КЪМ ЖЕЛЯЗНАТА ПЛАНИНА!

След като изпрати Червения дявол при бога на гръмотевиците, Таро-синът на дракона тръгна отново на север към Желязната планина, където живееше Черния дявол. Без да усети, той стигна до огромна пропаст, заобиколена отвсякъде със сиви и черни скали. Наоколо нямаше никаква зеленина. Чуваше се само как вятърът поклаща черните изсъхнали клони на дърветата, вредом се белееха костите на изядените кози и елени. Свечеряваше, цялото небе се покри с облаци. Падна гъста мъгла и непрогледен черен мрак. Таро нищо не виждаше и едва пристъпяше напред.

Когато мъглата се вдигна, Таро видя, че през цялото време е вървял по ръба на дълбоката пропаст и чак свят му се зави от страх! Ала като се сети, че тук някъде, в това страшно и опасно място се

намира Ая, Таро отново събра сили и продължи да върви. Скоро той стигна до една планина, от черна — по-черна.

„Аха! Ето я. Това там трябва да е Желязната планина!“ — помисли си той и се затича нататък. В същия миг се дочуха нежни звуци на флейта. Таро така се стресна, че за миг се закова на едно място, без да може дори да помръдне.

„Това е Ая! Това е нейната флейта!“

Нямаше и съмнение, че тук някъде наблизо Ая свиреше на своята флейта. Таро чу съвсем ясно песента „Десетимата грухчовци“. Той продължи да върви през мъглата като на сън. За щастие силният вятър успя да поразпръсне полека-лека мъглата и Таро видя пред себе си гърба на Ая. Тя седеше на ръба на пропастта като разцъфнало цветенце и свиреше на флейта. Щом я зърна, Таро започна да се удря с юмруци по гърдите от радост и съвсем тихичко се приближи отзад към нея. Ая като че ли почувствува нещо — спря да свири и се обърна. Хубавите ѝ големи очи станаха още по-големи от учудване.

— ... Таро?! Сънувам ли?

— Не, не сънуваш! Това наистина съм аз, Таро!

И за да я накара да повярва, че това не е сън, Таро се провикна силно: „Ехе-хе-хе-е-ей!“ и заподскача тежко-тежко около нея.

— Ая! Тук ли е Черния дявол? Дошъл съм да го победя!

— Черния дявол го няма, но може всеки момент да се върне. Отиде в селото. Всяка година на този ден жителите от селото му дават по една девойка.

— Какво? По една девойка ли? Какъв злодей е този Черен дявол! Не можех и да си представя дори такава жестокост!

— Само това да беше! Черния дявол пази всички извори в планината и заплашва селяните, че ако не изпълнят желанието му, той ще направи наводнение и всичко наоколо ще потъне. Ето защо, за да не загинат всички, селяните всяка година му дават по една девойка.

— Виж ти, какъв бил! — Таро-синът на дракона целият почервеня от гняв. — Заграбил изворите, без които селяните не могат да живеят, и върши един куп злини! Ще го науча аз него!

— Таро, Черния дявол е много-много силен!

— Не се безпокой! Няма страшно! Ще видиш как ще се справя аз с него!

Изведнъж земята се разтресе, скалите наоколо се залюляха и една огромна канара се откърти и се търкулна с грохот надолу в пропастта.

— Ах! Това е Черния дявол! Таро, ела насам! Бързо!

Ая хвана Таро за ръката, заведе го вътре в скалното жилище и го скри в един дървен сандък. Точно в този миг се върна Черния дявол. Стъпваше тежко-тежко, а очите му горяха като нажежени въглини. Още от вратата той кресна със страшен вид:

— Мирише ми на човек!

Цялото му тяло беше покрито с железни люспи, а ноктите му бяха дълги и здрави като клунове. Той затрака заканително с огромните си бели челюсти и се хвърли да тършува наоколо.

— Ей, момиче! Тук има някой! Кажй кой е дошъл!

— Не, не! Никой няма!

— Лъжеш! — кресна дяволът със силен глас. — Отпред, пред вратата съм посадил едно цвете, което се нарича „човешкото цвете“. Когато вътре влезе мъж, разцъфтяват бели цветове, ако е жена — червени. Днес се прибирам и що да видя! Един червен цвят и два бели! Единият бял е за мен, а другият? Кой е другият човек тук?

— Аз! Таро-синът на дракона! — Таро бутна капака на сандъка, изскочи навън и застана пред Черния дявол.

— Хм! Това ли джудже?! Какво те води насам? Май си дошъл да те изям, а?! — дяволът протегна напред огромните си лапи и облизвайки се, тръгна бавно към Таро. Като видя това, Ая веднага скочи и се хвърли към него, за да защити Таро.

— Това е брат ми! Пощадете го! Ако го хванете и го изядете, няма да ви слушам вече!

— Ха-ха-ха-ха! — разсмя се дяволът и огромните му бели зъби блеснаха.

ТАРО СЕ БИЕ С ЧЕРНИЯ ДЯВОЛ

— Брат ли, казваш? Е, тогава ще трябва да го посрещнем като гост! Ала аз посрещам като гости само онези, които са по-силни от мен! Е, гостенино, сигурно си гладен! Хайде да видим кой ще изяде повече боб от нас двамата! След това победителят ще изяде победения. Съгласен ли си?

Ая грабна веднага една голяма тенджера и започна да я пълни с фасул. Но когато приготвяше боб за Таро, тя добавяше малко водичка, за да омекне и да се яде по-лесно, а когато правеше боб за дявола, тя слагаше малки камъчета, тъй че в крайна сметка Таро излезе победител в това състезание.

— Признавам! Тук ме би! А сега, хайде да се борим! — и Черния дявол изскочи навън и заподскача радостно.

„Дум-дум-дум!“ — затрепери земята, като че ли имаше силно земетресение. Един огромен камък се откърти от скалата и се търкулна със страшен грохот надолу в пропастта.

— Да се борим ли? Най обичам да се боря! — каза Таро и също излезе навън да се поразтъпче: „Тумба-лумба!“.

Черния дявол и Таро-синът на дракона се вкопчиха здраво един за друг и борбата започна. Ала и двамата бяха еднакво силни и нито

единият, нито другият можеше да победи.

За четвърти път се захванаха да се борят. Изведнъж на Таро му стана много смешно. Така както се бяха хванали, точно пред очите му беше огромният пъп на дявола. Таро започна да се смее и да пее с дрезгав глас:

*Тра-ла-ла! Тра-ла-ла!
А на дявола в търбуха
сто дни вятърът ще духа.
Вместо пъпа му широк,
там ще зейне ров дълбок!*

Дяволът се стресна и изведнъж много го засърбя пъпа. В този миг Таро отново захвана с дрезгав глас: „Тра-ла-ла! Тра-ла-ла!...“ Дяволът реши, че може да се почеше малко, но Таро беше нащрек — издебна го, блъсна го с все сила и „Хо-о-оп!“ — хвърли го в пропастта.

Таро страшно се зарадва, защото помисли, че дяволът сигурно е полетял през глава надолу в пропастта. Но дяволът, нали си е дявол, успя да се закачи за един камък, измъкна се от пропастта, изправи се на една скала, въздъхна тежко и рече:

— Ей, гостенино! Ти наистина си много силен! Ала, за да видим кой от нас е наистина по-силен, трябва да се преборим за трети път! Съгласен ли си?

Изведнъж пред очите на Таро Черния дявол се превърна в огромен глиган — голям, колкото скала, скръцна с острите си зъби, козината му настръхна, а устата му започна да бълва пламъци, които се плъзнаха към Таро-синът на дракона. Ая толкова много се изплаши, че скри с ръце лицето си и започна да плаче.

Ала какво се бе случило? Ая чуваше само огненото дихание на глигана, което свистеше като буря, а гласът на Таро беше заглъхнал. Тя отвори очи и що да види! Таро-синът на дракона наистина го нямаше, а вместо него над муцуната на глигана се въртеше една пчеличка. Глиганът беше полудял от гняв. Той вдигаше муцуна нагоре, въртеше глава, но не можеше да улови пчелата. „Жж-ж, жж-ж!“ — пчелата ту кацаше на носа му, ту се въртеше пред очите му, а от време на време успяваше де се промъкне даже в ушите му. Глиганът не можеше да си

намери място. Той изрева от болка, изправи се на задните си крака и започна да разтрива ту ушите си, ту носа си. Но и това не помогна. Тогавата той започна да се търкаля по земята, но пак без полза. Като видя, че нищо не може да направи, глиганът се изправи и хукна да бяга накъдето му видят очите. Ала изведнъж както бягаше — „Бу-у-ум!“ — търколи се надолу в пропастта със страшна сила. Чу се силен грохот и от дъното на пропастта се издигна гъст черен дим. Известно време нищо не се виждаше наоколо. Скоро димът се втвърди и се превърна в черна скала с формата на дявол.

Ая все още не можеше да разбере какво става. Тя цялата трепереше и стоеше като вцепенена. От радост ли, от страх ли — стоеше като закована на едно място и трепереше.

Изведнъж, точно до ухото си тя чу бодър глас:

— Видя ли, Ая?! Черния дявол се превърна в скала! С помощта на вълшебните думи, които научих от Червения дявол, аз успях да стана пчела и да победя Черния дявол! Посвири ми малко на флейта, Ая! Танцува ми се!

Таро започна весело да танцува като пляскаше с ръце, потропваше с крака и крещеше с дрезгавия си глас:

*Тра-ла-ла! Тра-ла-ла!
А на дявола в търбуха
сто дни вятърът ще духа.
Вместо пъпа му широк,
там ще зейне ров дълбок.*

Двамата толкова много се измориха от песните, танците и свирнята, че не можеха повече да стоят на краката си и седнаха на земята да си починат малко. Изведнъж отнякъде долетяха странни звуци на барабан и флейта, а вятърът разнасяше една тиха тъжна песен.

ТЪЖНАТА ПЕСЕН

— Я, какво е това? — учудиха се Ая и Таро. Те мислеха, че в това запусъто и страшно място няма жива душа, но отнякъде се чуваше тъжна песен и звуци на оркестър.

— Трябва да е някакъв празник. Но какви страшни гласове! Като че ли идват от Подземното царство! — Ая неволно потрепери.

— Хм, наистина! Като че ли звучат някъде под земята. Хайде да отидем да видим!

И двамата се втурнаха да тичат през черната планина, покрита с бели и сиви кости, с разядени от водата и от вятъра черепи. Така те стигнаха до една пътечка, която слизаше надолу по скалата, и тръгнаха по нея. Изведнъж Ая извика:

— Погледни! Виж редиците от хора в отсрещната долина!

Те надникнаха през пролуката между две високи скали и оттам съвсем ясно видяха пътя, който пресичаше долината. По него се нижеше върволица от селяни в чудновати бели дрехи. Бяха се насочили към Желязната планина, но бяха още далече и лицата им почти не се виждаха. Селяните носеха бял дървен паланкин, свиреха на флейти, удряха барабани и пееха с тихи тъжни гласове, като че ли наистина идваха от Подземното царство.

Таро — синът на дракона и Ая се спогледаха мълчаливо. След това, както бяха хванати за ръце, се спуснаха по баира и се затичаха към хората.

Щом ги видяха, селяните се заковаха за миг на едно място, ала в следващия момент бързо хвърлиха всичко, което носеха, на земята и се разбягаха на всички страни.

— Почакайте! Къде тръгнахте? Ние няма да ви сторим зло! — развика се Таро с дрезгав глас, но когато стигна до пътя, там беше останал само един старец, проснал се по очи върху захвърления паланкин.

— Дядо, дядо! Защо избягаха всички? Ние не искаме да сторим никому зло!

Дядото страхливо повдигна глава, загледа се в Таро и Ая и въздъхна тежко-тежко.

— 0-о-о-ох! Ама вие май сте хора! Кои сте? Трябва да сте слугите на Черния Дявол!

— На Черния дявол ли? Ами че него вече го няма! Той се превърна в скала!

— Какво? В скала ли?!

— Погледни натам! Виждаш ли оная черна скала? Това е Черния дявол! Дядо, ама ти не чу ли преди малко един страшен грохот?! Точно тогава Черния дявол се превърна в скала!

— Наистина ли? А-а, значи такава била работата! А ние си помислихме даже, че е дошъл краят на света! Значи Черния дявол го няма вече! Е-ей, че хубаво! — и дядото се разплака с глас. С треперещи ръце той отвори вратичката на паланкина — вътре имаше една чудно хубава девойка с дрехи бели-беленички. Изтощена от плач, тя спеше дълбок сън.

— Дъще, дъще! Ти си спасена! Този юнак е победил Черния дявол! Не се бой! Ей, хора! Елате всички насам! Черния дявол се е превърнал в скала!

Вдигна се голяма глъчка. Със сълзи на очи селяните идваха един след друг да благодарят на Таро, че ги е избавил от Черния дявол, който десетки, стотици години ги бе измъчвал. После те разказаха на Таро как Черния дявол заграбил всички извори в околността и всяка година искал да му дават откуп колкото една планина и по една девойка. Щом речели да не изпълнят желанието му, той изпращал в небето гъсти черни облаци и хората дни наред не виждали светлина. Понякога унищожавал посевите им със слана, а понякога правел наводнения и много хора загивали.

— Хайде всички да отидем да видим скалата на дявола! — и селяните тръгнаха заедно, водени от Таро-синът на дракона и Ая.

— Вижте, вижте! Тази планина е цялата от ориз!

— А! А тази пък е от златни монети!

— Ей, елате насам! Вижте какви блестящи скъпоценни камъни! — викаха селяните в един глас.

Както си вървяха така, изведнъж стигнаха до една малка скала.

— И-и-и-и! — чу се радостно цвилене и тропот на копита. Таро и Ая се огледаха и що да видят! Пред тях стоеше малко бяло конче с

огромни маслиненни очи и с лъскава копринена опашка.

— Ей, ама това трябва да е кончето, което препуска по четиристотин километра на ден! Черния дявол много се гордееше с него!

— Ая, погледни какво хубаво конче! На нас нищо друго не ни трябва! Хайде да помолим да ни го дадат!

— Наистина, какво мило конче!

Те хванаха кончето за юздите и продължиха заедно по пътя, който водеше нагоре в планината.

— Какво ли има там? — чудеха се те.

Когато се изкачиха на върха, и двамата неволно възкликнаха:

— Какво красиво езеро!

Пред тях между скалите се беше ширнало езеро, от синьо по синьо, с прозрачна чиста вода, гладката му повърхност блестеше, окъпана в слънчевите лъчи. На брега вече имаше един човек. Това беше същият дядо, когото бяха видели долу на пътя. Той стоеше със скръстени ръце и гледаше замислено водата. Щом ги забеляза, старецът най-сърдечно им се усмихна.

— За нас, селяните, тази прозрачна вода е най-голямото съкровище! Повече и от златото, и от среброто, и от скъпоценните камъни! Да знаете какви мъки ни причини това, че Черния дявол заграби езерото. Таро, и ти, Ая! Да знаете само колко сме ви благодарни! — говореше дядото и продължаваше с нежност да гледа водата. По едно време той се наведе и взе от водата едно малко огледалце.

— Вземи това огледалце, Ая! Нищо, че е малко. Затова пък е много хубаво!

Ая с радост взе огледалцето и изтри с ръкава си водните капчици по него.

— О, колко съм щастлива! Какво чудесно огледалце! Нищо повече не ми трябва.

А Таро слушаше внимателно думите на дядото и едвам съдържаше сълзите си. Това езеро толкова много му напомняше за думите на майка му!

„Мамо! Къде ли си ти сега? Тръгнах на път, за да те търся, и ще продължавам да вървя, докато не те намеря! Чакай ме!“ — реши Таро дълбоко в сърцето си.

КАКВО ШИРОКО ПОЛЕ!

Когато тримата заедно с кончето слязоха в долината, селяните бяха натоварили вече съкровищата на дявола и бяха толкова доволни, че им се искаше да танцуват от радост.

— Таро! Ая! Елате ни на гости! — поканиха ги весело те. И всички заедно тръгнаха към селото.

Тра-ла-ла! Тра-ла-ла!

Калко е красив светът! — пееха селяните дружно, забравили вече предишните си тъжни песни.

Скоро огненочервеното слънце се търкулна бавно зад планината и настъпи тъмна нощ. Но селяните продължаваха все така да се веселят и по едно време дядото запя като пляскаше с ръце:

*Хей-хо! Хей-хо!
От бърлогата си вдън горите
дявол черен, зъл и ненаситен
долетя при нас с беди безчет:
дълго страдахме от тежък гнет.
Хей-хо! Хей-хо!
Дълго страдахме от тежък гнет.*

А друг глас подхвана:

*Хей-хо! Хей-хо!
Ала син на дракон, пръв юнак,
Таро мина през мъгли и мрак,
дявола-изедник победи,
сложи край на нашите беди.
Хей-хо! Хей-хо!
Сложи край на нашите беди!*

Останалите селяни пригласяха, пляскаха с ръце и танцуваха цяла нощ, та чак до зори.

От гъстата борова гора лъхаше на свежест и всичко наоколо се огласяше от веселото чуруликане на птиците. Предишните мъки и страдания сега изглеждаха като страшен сън.

— Таро! Ая! Виждате ли онази планина там? Щом я прекосим, ще стигнем до нашето село — каза дядото, като се доближи до Таро и Ая.

— Да отидем, а? — спогледаха се Таро и Ая.

Когато се изкачиха на планината и погледнаха надолу, и двамата ахнаха от учудване. Пред очите им се простираше голямо зелено поле, чийто край се губеше нейде в далечината. През полето течеше река, блеснала на слънцето като шарена панделка. По двата ѝ бряга се бяха наредили като бобени зърна малки спретнати къщурки.

— Ах! Какво широко поле! — можаха само да кажат Таро и Ая. Та нали и двамата бяха израснали в планината и никога не бяха виждали такова поле.

ОСЕМДЕСЕТ И ОСЕМ ПИТКИ

- Заповядайте при нас!
 - Починете си сега хубаво!
 - Пригответе сме топла баня — посрещнаха селяните Таро и Ая и без време вдигнаха в тяхна чест голяма веселба.
 - Ето онзи юнак победи Черния дявол!
 - Та той е още съвсем дете!
 - Колко е смел!
 - Най-после да заживеем и ние спокойно и щастливо!
 - Погледнете! Аз даже се разплаках от радост! Хайде да пригответе богата трапеза за чудо и приказ!
 - Чудесно! Аз ще отида до реката и ще наловя риба!
 - А аз ще отида в планината за гъби!
 - А пък аз ще събера най-големите тенджери от цялото село!
 - Ех, че хубаво!
- Надойдоха всички селяни и с радост се захванаха да пригответе най-вкусните гозби и да изпекат най-вкусните оризови питки.

*Сладки питки, вкусни питки хайде ний да изпечем!
Бързо всички тук елате, питките да изядем!*

На Таро и на Ая много им хареса и веселбата, и гозбите. Наистина, какво богато село!

В дворовете цъфтяха най-различни красиви цветя, в езерцето плуваха бели и червени рибки, кокошарниците бяха пълни с кокошки, в конюшните потрепваха с копита конете, а на двора пред обора кротко си пасяха тревичка кравите и биковете.

Просторната гостна стая беше грижливо подредена, по средата бумтеше чудесна печка, напълнена догоре със съчки и въглища, а на печката пък пухтеше един чайник с гореща вода.

След малко опнаха софрата и започна гощавката.

На масата имаше пъстърви, шарани, змиорки — дарове от реката. Имаше и гъби, кестени, фурми — дарове на планината. А по средата се издигаше планина от питки, от които още се вдигаше пара и миришеха вкусно-вкусно.

— Хайде, заповядайте! Хапнете си!

— Да започваме ли?

— Да! Да! Започвайте вече!

— Благодаря! Добър апетит на всички! — Таро се настани удобно и без да се смуцава, започна лакомо да си похапва. Изяде двайсет купички с рибена чорба и осемдесет и осем питки.

— Ах, колко вкусно! Така сладко си хапнах! А ти, Ая? Това още третата питка ли ти е?

Таро протегна ръка и взе осемдесет и деветата питка. Отхапа си един голям залък, но изведнъж лицето му помрачня и от очите му потекоха едри сълзи. Селяните много се учудиха, не знаеха какво да мислят. Пред тях стоеше храбрият герой, победил Черния дявол, държеше в ръката си питка, плачеше и тежко въздишаше: „О-ох! О-ох!“.

— Какво ти е? Лошо ли ти е? — започна да го гали по гърба Ая.

— Да не би коремът да те боли? — съчувствено попита дядото.

— Гърдите ли те болят?

— Ей, донесете вода!

— И лекарства донесете! — развикаха се селяните един през друг.

— Не, не! Нищо ми няма! — извика през сълзи Таро. — Само че като си помислих колко хубави са тези питки, и ми стана много тъжно! Бих искал и моята баба да можеше да опита поне мъничко от тези вкусни питки! И баба, и всичките селяни от нашата планина! Нашето село е високо в планината и можем да отглеждаме само просо и фасул на една малка полянка на билото на планината. От време на време се случва някой да се подхлъзне и да се търкули надолу по баира. Ето, и моята баба падна така. Можем да отглеждаме само просо и фасул, но когато се случи неплодородна година, и тях ги няма, тогава смиламе брашно от бамбук и от сухи коренчета и печем кравайчета от тях, ала те стават толкова твърди, че засядат в гърлото. Моята баба работи на тази поляна от ранна утрин до късна вечер. На всичко отгоре аз постоянно я карах да ми прави много-много кравайчета!

Като чу това, Ая също изведнъж се натъжи и се разплака. Какво ли правят сега старият ѝ дядо и животните в планината?

— Е-е! Струва ли си да плачете за това?! Таро! Ая! Защо не повикате хората от вашето село при нас! Ще живеем тук всички заедно!

— Това е чудесна идея! На полето има достатъчно зърно, в реката — много риба, в планината — безброй гъби. Сега, когато го няма вече Черния дявол, едва ли може да се намери по-хубаво място за живеене!

— Така е! Чудесно!

— Ехе-е-е, колко много хора могат да живеят още тук — развълнувано заговориха селяните един през друг.

Таро си изтри сълзите със свити юмруци.

— Вашите думи наистина много ме зарадваха! Но аз трябва да изпълня още една задача и затова ще тръгвам веднага. Ще ни дадете ли онова малко конче, което намерихме до жилището на Черния дявол?

Селяните с радост се съгласиха и на следващата сутрин рано призори Таро-синът на дракона и Ая напуснаха селото. Щом стигнаха до последната къща, Таро качи Ая на гърба на кончето.

— Аз отивам да търся мама, Ая, а ти се връщай в къщи!

— Не, Таро. Този кон е много бърз. Хайде да се качим двамата на него и да търсим заедно майка ти!

— Какво приказваш? А кой трепереше от страх при Черния дявол? Не може! Там, където отивам аз, не е за жени и за деца! А освен всичко друго, двамата едва ли ще можем да се качим на това малко конче! Ей, конче! Бързо заведи Ая в къщи!

Кончето малко се разсърди, че го наричат „малко конче“ и му обърна нацупено гръб. Но Таро нежно го погали по муцунката и настроението му веднага се подобри. То потропа с копита и радостно изцвили.

— Предай много поздравии на баба и на всички селяни, Ая! И на дядо ти! Да не забравиш!

Кончето се понесе по-бързо и от вятъра.

— Таро-о-о... — чу се гласът на Ая. След това тя стана мъничка като зрънце и скоро се изгуби съвсем в далечината.

Таро остана сам, вдъхна с пълни гърди чистия утринен въздух и впи поглед в синьото небе.

„Мама живее в езерото в далечната северна страна и чака да стана силен и разумен и да отида да я видя. Така каза баба. И аз ще я търся! Ще обиколя всички езера и няма да спра докато не я намеря! Сега, след като небесните животни Тенгу ми дадоха от своята сила, аз съм наистина много силен и разумен и няма да ме е срам да се покажа пред мама!“

ЧАСТ II

„ГОСПОДАРКАТА НА ПЕТЛИТЕ“

След като остана сам, Таро-синът на дракона продължи своя път на север и все на север — през обширните поля, чийто край не се виждаше. Току-що беше свършила сеитбата и всичко наоколо се зеленееше. Таро не беше виждал нищо друго, освен каменистото поле в своето родно село и тази нова гледка безкрайно го учудваше и възхищаваше.

„Първо работата! Да си гледам работата!“ — мърмореше си той и вървеше напред, когато изведнъж забеляза в далечината някакъв мъж.

— Може ли да ви попитам нещо? Има ли тук наблизо езеро, в което да живее дракон?

— Дракон ли? Странно нещо търсите — учудено каза мъжът и поклати глава.

— Чувал съм, че в езерото до дома на „господарката на петлите“ живее някаква голяма змия или може би дракон. По-възрастните говореха такава нещо, но какво точно, не помня.

— А къде живее тази „господарка на петлите“? — попита Таро.

— Като тръгнете по този път все на север, все на север, привечер ще стигнете, но внимавайте да не ви изяде драконът.

Таро благодари на мъжа и продължи да върви нататък. Само като си помислеше, че голямата змия е сигурно дракон, той изгаряше от нетърпение колкото може по-скоро да стигне до езерото. Дълго-дълго вървя Таро, докато небето не стана аленочервено и слънцето започна да залязва.

„Хм, вече би трябвало да съм стигнал до къщата на «господарката на петлите»!“ — Таро се огледа наоколо и изведнъж отвори широко очи от учудване. Пред него се беше ширнало голямо равно поле, но земята даже не беше разорана, а за сеитба и дума не можеше да става.

„Е-хе-е! Та това на нищо не прилича! На човек му иде да заплаче като гледа това запустяло поле! Кой ли го е изоставил така?“

В този момент Таро чу някой тежко да въздиша: „О-ох! О-ох!“ и видя една стара баба, която тичаше към него и размахваше ръце.

— Ей, бедняче, откъдето и да си! Ела да работиш на моята нива!
— викаше бабата, като се задъхваше от тичането. Когато се приближи до Таро, тя успя само да повтори още веднъж:

— Бедняче, ела да работиш на тази нива! — и тежко се свлече на земята.

— Аз не съм бедняк! Аз съм Таро-синът на дракона!

— Това няма никакво значение. Щом като си дошъл тук, поработи малко на полето!

— Бабо, кажи ми първо ти коя си, откъде идеш и защо така се безпокоиш?

— Защо се безпокоя ли? Я погледни! Погледни полето! Цялото е обрасло с трева! Това са моите владения — владенията на „господарката на петлите“, най-богатите в околността. Съвсем доскоро тук имаше много хора — триста шестдесет и пет мъже и жени, които от сутрин до вечер работеха на полето. Веднъж, кой знае защо, се случи да избяга един, след това двама, трима... и сега вече тук няма никой друг, освен мен. Ето защо нивата цялата се покри с трева и няма кой да посади ориз! — и бабата се разплака. — Ах, ах. Това е все едно да хвърляш пари на боклука! По цял ден плача! Ако се събере ориза от тази нива, ще може да се напълнят осемдесет и осем хамбара! А сега тук расте само трева... Ще ти платя каквото поискаш и колкото поискаш, само поработи малко на моята нива!

— Значи на това място му викат къщата на „господарката на петлите“? Бабо, искам да те попитам нещо. Чух, че в езерото, което се намира край твоя дом, живее голяма змия ли, дракон ли — нещо такова. Истина ли е?

— Какво казваш? Змия или дракон? — бабата поизправи гърба си. — Ах, да! Има някакъв дракон. Аз съм толкова богата, че мога да си позволя да отглеждам и цял дракон! Само че този дракон се показва веднъж в годината. Но да оставим това. Ти решаваш ли да работиш при мен?

— Добре, съгласен съм, но при едно условие. Ще остана да работя тук, ако ми разрешиш да спя близо до езерото. Много обичам водата и не мога да заспя, ако не усещам мириса ѝ.

— О-о, това е много лесно! Стайте на мъжете и без това са до езерото!

Когато стигнаха до дома на „господарката на петлите“, беше късна вечер — точно времето, когато се появяват таласъмните и караконджулите, и по всичко личеше, че в тази огромна къща могат да се случат странни неща. Бабата живееше тук съвсем сама, нямаше дори котка и не се чуваше никакъв човешки глас, в прозорците нямаше никакви светлини, беше пусто и страшно. Таро заобиколи къщата и зад нея видя езерото, в което сигурно живееше драконът. Чуваше се как вълните лекичко се удрят в брега.

— Таро, Таро! Ела насам! Ела да видиш къде ще спиш! — повика го бабата с пискливия си глас.

Когато влезе в стаичката и се огледа, Таро зяпна от учудване. Стаята съвсем слабо се осветяваше от свещта, която носеше бабата, но Таро можа все пак да види, че вътре нямаше даже под, а направо на земята беше сложена една дъсчена греда.

— Тази греда ще ти бъде възглавница. А утре сутринта, щом запечат първите петли, ще станеш бързо и ще започнеш работа. Сега разбираш ли защо моята къща се нарича къщата на „господарката на петлите“? При мен всички стават рано, с петлите, и се хващат на работа.

След тези думи бабата духна свещта и всичко наоколо потъна в мрак.

„Защо се чудиш? Триста шестдесет и пет души са спали преди теб на това място! А дали наистина там, в езерото е майка ми?“

Таро изчака да заглъхнат стъпките на бабата и тихичко се промъкна навън. Беше тъмна нощ. Духаше топъл влажен вятър и бавно

поклащаше клоните на дърветата. Таро застана на брега на езерото и повика с тих глас:

— Мамо! Аз съм — Таро. Дойдох да те видя. Ако живееш на дъното на езерото, покажи се да те видя!

Ала езерото мълчеше и стана даже още по-тихо и спокойно. Таро повика майка си още веднъж. Повика я трети път. Но езерото беше все така мрачно и само от време на време малки вълнички пробягваха по повърхността му.

„Бабата каза, че драконът се появява само веднъж в годината. Кога ли ще е това?“ — натъжен, Таро се прибра в стаичката, сви се на кълбо и затвори очи.

САМО ТРИ ОРИЗОВИ ЗЪРНА

И така Таро-синът на дракона заспа свит на земята с глава върху дървото вместо възглавница. Колко време бе минало, не знам. Преди даже да му се беше присънило каквото и да било, пропяха петлите:

— Ку-ку-ри-гу-у-у!

Таро, разбира се, изобщо не ги чу. Той само се протегна сладко-сладко и продължи да спи. В този момент някаква сянка се промъкна в стаичката, надвеси се над спящия Таро и се заслуша в равномерното му дишане. След това зашумоли със сламата, която носеше, като крила на петел и се провикна силно:

— Ку-ку-ри-гу-у-у!

Кукуригаше толкова добре, че всеки би си помислил, че това е истински петел. Сянката още веднъж протегна шия и се загледа в Таро-драконовия син, ала Таро продължаваше спокойно да спи.

Сянката размаха ръце, затропа с крака и извика:

— Ей! Мързеливецо!

Това беше същата баба, която посрещна Таро. Бабата вдигна един дървен чук, който се търкаляше на земята и замахна с него. Таро продължаваше да спи кротко, без да подозира нищо. Опасност! Нима искаше да го убие?! Бабата стовари с все сила чука върху гредата, на която си беше сложил главата Таро.

— Ставай! Сутрин е! Ей, аз през цялата година всяка една от триста шестдесет и петте сутрини будех работниците си, но такъв нахалник като теб виждам за първи път!

Таро промърмори със сънен глас:

— Какво има? Мишка ли шумоли?

— Ще ти дам аз на тебе една мишка! Аз съм! Ставай! Сутрин е!

Най-накрая Таро неохотно стана. Не можеше да се начуди какво става. Навън беше тъмна нощ и никак, ама никак не приличаше на сутрин.

— Хайде! Ставай бързо и излизай навън! Хващай се за работа още преди закуска!

— Ей, бабо! Ами аз не съм и вечерял даже!

— Вечеря ли? Че ти още за пет пари работа не си свършил! Хайде отивай бързо на полето!

Таро стана, протегна се и се прозя.

— Правилно си мислех аз снощи, че в тази къща сигурно има таласъми и караконджули! Ти трябва да си от тях, а?

След това Таро отиде на нивата и се захвана сам с цялата работа, която преди него бяха вършили триста шестдесет и пет души заедно. А бабата много се зарадва:

„Брей, какъв добър работник съм намерила! Е, сутрин малко ще ми е трудно, докато го събудя, но затова пък върши работа за триста шестдесет и пет души!“ — благодареше тя на боговете и подрънкваше със златните си монети.

И така, всяка сутрин бабата будеше Таро, като удряше с чука по гредата, а Таро работеше с все сили на полето. Мина се време и наближи есента. Всяка вечер, натъжен, Таро отиваше при езерото и викаше майка си, но езерото все мълчеше и не отговаряше. Така дойде денят преди започване на жътвата. Вечерта Таро отново отиде при езерото, седна на брега и повика с тих глас:

— Мамо, аз съм — Таро! Покажи се, мамо!

Ала езерото беше все така тихо и спокойно и не му отвърна нищо. Таро много се натъжи, хвана с ръце коленете си и захлупи глава. Тогава кравайчето, което беше получил за вечеря, се изтъркули от джоба му и „цоп!“ — падна в езерото. Таро вдигна глава и проследи с поглед как кравайчето бавно потъва във водата. В този миг за първи път от толкова време езерото се раздвижи и се показа една бяла змия — нито много голяма, нито много малка.

— Ти ли хвърли във водата преди малко кравайче? Аз живея в това езеро вече няколкостотин години, но досега „господарката на петлите“ не ми е давала даже и зрънце ориз. Много се почудих, когато видях кравайчето и реших да се покажа и да видя какво става. Какво има?! Кажи ми!

Таро-синът на дракона разказа на бялата змия всичко отначало докрай: как са му казали, че в това езеро живее дракон и е останал да работи тук с надеждата някой ден да види майка си.

— Аз съм владетелката на това езеро, но не знам да имам дете като теб, нито пък съм чувала да е живял някога тук дракон. Сигурно бабата е казала, че е толкова богата, та може да отгледа даже и дракон.

Тя все така се хвали. Ала ти сам виждаш как се отнасят с мен! Затова я наказвах — цялата нива ще потъне в трева! — каза със съскане бялата змия.

Таро съвсем оклюма и му се доплака.

— Недей да плачеш! Като благодарност за това, че ми даде кравайче, ще ти помогна да станеш силен. Тръгни оттук на север, премини през девет планини и ще стигнеш до едно езеро, където, казват, живее дракон. Ала преди това, като стигнеш до деветата планина, обезателно се отбий в къщурката в подножието на планината. Там живее една стара баба. Предай й много поздравии от мен и тя ще те научи какво да правиш.

Като изрече тези думи, бялата змия отново се скри на дъното на езерото.

На следващия ден Таро се залови да жъне с един голям сърп ориза. Полето беше се изменило до неузнаваемост. Вместо тревата и бурените сега там се полюшваха тежки класове. Да запееш от радост като ги гледаш! Таро се справи за един ден с цялата работа, която беше по силите на сто души, и вечерта отиде при бабата:

— Аз вече си свърших работата и ще трябва да вървя нататък. Тъй че дойдох да ми дадеш каквото ми се полага за труда и да си тръгвам.

— Така ли реши? Помисли си добре! Постои още една година! — говореше бабата, а сама си мислеше: „Чакай, чакай! Я да претегля аз всичко. Добре ще е да наема това момче пак на работа, но жътвата вече привърши, а през зимата няма никаква работа, тъй че няма защо да храня още един човек. Май ще е по-добре, като ми дотрябва работник, пак да хвана някой бедняк по пътя. Кой знае, може да се случи още по-работлив!“.

След като реши как ще е най-добре да постъпи, бабата рече:

— Добре ще е да останеш, но ако трябва да тръгваш, аз няма да ти преча! А сега да помислим за заплащането. Ти добре работи и затова ще ти дам толкова класове ориз, колкото можеш да носиш на гърба си. Хайде, вземи си!

Като чу тези думи, Таро-синът на дракона се усмихна:

— Наистина ли бабо? Наистина ли ще ми дадеш толкова много ориз, колкото мога да нося на гърба си?!

— Казах ти — ще ти дам точно толкова, колкото можеш да носиш на гърба си и нито клас повече! — каза бабата като в сърцето си тайно се радваше, че е успяла да излъже Таро. Той беше работил от пролетта чак до есента. А колко оризови класове може да носи човек на гърба си! Ала бабата не знаеше, че има работа не с кой да е, а с Таро-синът на дракона!

— Благодаря ти тогава, бабо! Остани си със здраве! — радостно отговори Таро и тръгна към полето. Събра всички снопове ориз, които бяха натрупани като огромна планина и ги завърза заедно. След това нарами товара си и полека-лека тръгна към планината. Така той надхитри бабата.

— Хей, Таро! Какво си намислил? Не отнасяй всичкия ми ориз! Почакай малко! — хукна бабата след Таро, така както си беше в къщи по чорапи.

Таро нищо не отговори и само оризовите класове се поклащаха плавно на гърба му. Бабата с последни сили тичаше след него и само се вайкаше:

— О-о-ох! Боли ме кръста! О-о-ох! Краката ме болят!

Така го гони тя три дни и три нощи, докато най-накрая успя да докопа с ръка оризовата планина.

— Таро! Таро! Моля те, спри! Върни се!

Бабата се вкопчи здраво с двете си ръце в оризовата планина и я дръпна силно, за да си я вземе. Ала в ръцете ѝ останаха само три оризови зърна и тя падна на земята в несвяст.

ПРЕЗ ДЕВЕТ ПЛАНИНИ

Таро продължи да върви на север с оризовата планина на гърба си. „Загубих много време по пътя, но това беше полезно за мен. Хем се научих как се обработва ориз, хем видях и какви лоши хора има по света!“ — мислеше си Таро и навлизаше все по-навътре в планината.

„Като мина осем планини и стигна до деветата, ще видя къщата на онази баба, за която ми каза бялата змия. А това е още първата! Брей, че много планини има в нашата страна! Моето село се е сгушило точно в такава една планина. Би трябвало и тук да живеят някакви хора!“

И наистина, Таро видя, че и в тази планина живееха хора. Живееха бедно в малките къщурки по стръмните планински склонове и отглеждаха просо, фасул и репи. Когато Таро мина покрай тях, нарамил снопите ориз, селяните го попитаха с тъга:

— Ей, човече! Накъде си тръгнал?

— Тръгнал съм през девет планини. Казват, че там някъде имало езеро. Него диря аз.

Като чува това, селяните много се уплашиха и се развикаха:

— Не бива, не отивай! Чували сме, че там в онова езеро живее дракон. Опасно е! Откажи се!

— Какво? Дракон ли? — попита радостно Таро. — Щом е така, ще вървя! Искам да го видя!

— Какво приказваш, момче? О-ох, млад си още и затова си луда глава! Нищо не знаеш още! Казват, че в оня край се случвали страшни и ужасни неща и никой не се връщал жив оттам.

Селяните се спогледаха и въздъхнаха. А Таро с усмивка на уста смъкна от гърба си оризовите снопи и рече:

— Тези снопи ориз, дето ги нося на гърба си, ги давам на вас. Вземете ги!

— Оризови снопи ли? Само сме чували за такова нещо!

— Дали ще можем и ние да отгледаме тук ориз?

Хората се докосваха до ориза като до съкровище, взимаха в ръка класовете, преценяваха колко тежат и нежно ги галеха.

— Никога досега не сме яли ориз. Трябва да е много вкусно!

— Вкусно е — отвърна Таро. — Първо трябва да овършеете ориза и да почистите зрънцата. След това го изсипете в един голям казан и го сварете хубаво, като внимавате да не го спластите. Ще стане такава вкусотия, че чак пръстите ще си оближете!

— Аха! — кимаха с глава хората.

— Ей, елате всички да си вземете ориз! Яжте, докато ви се пръснат коремите! — покани ги Таро.

— Ами ти това всичкото ли го даваш на нас? — попитаха учудено селяните. Тогава един старец излезе напред и рече:

— Ей, хора! Такова вкусно нещо не е честно само ние да го изядем. Как мислите?

— Да, точно така е — съгласиха се всички.

— Но помислете добре — продължи дядото, — и в тази планина, и в оная там, и на колко още много други места живеят хора, които също като нас никога в живота си не са яли ориз. Прав ли съм?

— Прав си, дядо, прав си!

— Тъй че не бива да изяждаме всичко! Нека да си оставим семена и да започнем сами да отглеждаме ориз!

— Чудесно! Чудесно! — викнаха всички в един глас.

Старецът се обърна към Таро и рече:

— Та тъй, значи. На нас ни трябва ориз само колкото за семе. А останалото дай на хората в другите планини.

Таро мълчеше като че ли беше глътнал кълбо огън! Как ще отглеждат ориза тук, сред тези камънаци? Откъде ще намерят поле? Той потропа с крак и викна:

— Аз ще ви помогна! Ще направим поле! Е-ей такава голямо поле! По-голямо и от планината дори! Ще катурна скалата от едната страна на езерото и то ще потече към морето. Да знаете само какво поле ще стане! Ще можете да отглеждате колкото си искате ориз!

Като чуха тези думи, селяните въздъхнаха с облекчение:

— Ей, наистина! Ако изсушим онова езеро, в което живее драконът, какво голямо поле ще се ширне! А това като че ли е сън!

Таро се загледа в лицето на човека, който каза тези думи.

„Ако изсушим езерото...“ — ето за какво си мечтаят значи тези хора! Постоянно мислят за това, при все че не знаят как биха могли да

изпълнят желанието си. От вълнение сърцето му заби силно — щеше да се пръсне.

„Без поле не може. Така е. Щом видя мама, първо за това ще я помоля! Откакто тръгнах по широкия свят, аз видях много неща, чух много неща, разбрах много неща. И сега бих жертвувал живота си дори, за да помагам на хората.“

Таро взе част от снопите ориз и продължи своя път през планината, покрита с алени есенни листа. Щом минеше покрай някое село, той раздаваше на селяните класове ориз. И всеки път чуваше тежките въздишки на селяните: „Е-ех, да имаше сега едно поле! Какъв ориз щеше да стане само!“.

— Като намеря мама, ще ѝ кажа за всичко това! — отговаряше Таро.

Колко дълго вървя Таро, не знам, но най-после прекоси и деветата планина и стигна до къщурка с покрив от бамбук. Вътре имаше една стара баба — кой знае на колко години, която въртеше чекръка и пуфтеше: „О-ох! О-ох!“. Това беше бабата, за която му бе говорила бялата змия.

ПОБЕДЕН СЪМ! СИГУРНО ТОВА Е КРАЯТ!

Бабата продължаваше да върти чекръка и да пъшка и по никакъв начин не можеше да се разбере дали е видяла вече Таро, или не.

Таро-синът на дракона смъкна от гърба си последния сноп ориз и се провикна с дрезгав глас:

— Бабо! Бялата змия, която живее в езерото край къщата на „господарката на петлите“, ти изпраща много поздрави!

Бабата спря за малко чекръка, вдигна глава и погледна Таро.

— Бялата змия ми изпраща много поздрави ли? Хм, а ти кой си? Седни да си поговорим. Какво те води насам?

— Аз се казвам Таро-синът на дракона. Дойдох да те попитам как да стигна до езерото горе в планината — и Таро разказа подред всичко, което му се беше случило досега.

— Бабо, хората говорят, че в това езеро живеел дракон. Кажи ми, истина ли е?

— Да, там живее един дракон — бабата продължи да върти чекръка, но личеше, че се вълнува. — Дали този дракон е твоята майка аз не знам. Нали няма да се оплакваш, ако се случи да ходиш дотам напразно!

— Разбира се, че няма да се оплаквам! — обеща Таро.

— Тогава ще ти кажа как да стигнеш до там.

Бабата излезе на прага и посочи на Таро накъде трябва да върви.

— Като излезеш от двора, ще тръгнеш право на север. Ще минеш през една борова горичка, ще прекосиш полянка, покрита с мъх и ще стигнеш до два високи бука. Под тях живеят две планински кучета, чийто лай ехти из цялата планина. След като минеш оттам, ще стигнеш до една бамбукова горичка. Там живее огромен страшен паяк, който омагьосва хората. Бъди много внимателен! Щом минеш покрай него и се покатериш по баира, ще стигнеш до езерото. Но трудностите ти няма да свършат дотук. Кой знае защо драконът се спотайва на дъното на езерото и никога не се показва. Тъй че не е ясно дали ще можеш да го видиш, колкото и силно да викаш, колкото и дълго да стоиш!

— Благодаря ти, бабо. Тук имам малко ориз. Не е много, наистина, но си хапни хубаво. Заповядай!

Бабата много се зарадва и широко се усмихна.

— Почакай, синко! Помогни ми да приготвим заедно ориза! Ще му сложа и малко червен фасул и ще стане чудесна гозба! Хубаво ще се подкрепиш, преди да тръгнеш на път.

Двамата изчистиха набързо ориза, след това бабата прибави и малко червен фасул и сложи тенджерката на огъня. Скоро от нея започна да се издига вкусна пара. Ала що за лош късмет?! Изведнъж навън заваля едър бял сняг на парцали.

— Това не е на добро, синко! Времето никак не е подходящо да ходиш до планинското езеро! Недей да тръгваш днес! Изчакай малко! Когато вали сняг е най-страшно, по-страшно и от двете планински кучета, и от огромния паяк! — опита се бабата да спре Таро, но пред очите му постоянно беше планинското езеро и никак не му се щеше да се бави.

— Няма страшно, бабо! Ето, и гозбата вече стана, тъй че мога да тръгвам! — и без да слуша повече уговорките на бабата, Таро закачи канчето с гозбата на пояса си и тръгна на път.

Мина през боровата горичка, вървя дълго през полянката, покрита с мъх, докато най-накрая съзря в далечината високите буки. Под тях имаше две планински кучета, чийто лай ехтеше страшно из цялата планина, така че чак кръвта в жилите замръзваше. Щом видяха Таро, кучетата се хвърлиха към него със зинали муцуни.

— Ей, кучета! Елате насам! Нося ви от любимата гозба! — викна Таро, измъкна от пояса си канчето с кашата и го даде на кучетата. Те веднага се заловиха за яденето, а Таро спокойно продължи нататък.

Много ли, малко ли вървя, не знам, но по едно време стигна до бамбуковата горичка. По средата течеше река и нямаше нито мост, нито лодка. „Какво да правя сега?“ — замисли се Таро и седна на брега на реката.

Изведнъж от водата се показа мъничко паяче, по-малко и от бобено зърно. Паячето закачи единия край на паяжината си за крака на Таро и отново се скри във водата. След малко отново излезе от реката, закачи още една паяжина за крака му и пак се скри във водата. Това се повтори още веднъж, и още веднъж...

„А, започна май да става опасно!“ — помисли си Таро, откачи паяжинките от крака си и ги омота около един голям стар дънер.

След малко от водата се раздаде чудноват глас:

— Е-ей! Предай се! Победен си!

Дънерът бавно се заклати, отскубна се от земята и падна във водата.

Таро толкова се учуди, че дълго време не можеше да дойде на себе си. Той стоеше неподвижно на брега и гледаше към водата. По едно време отново се чу същият глас:

— Умен си, няма що!

В този миг реката изчезна и наоколо останаха само бамбуковите дървета, в чиито клони свиреше вятърът.

„Брей, че опасно беше! Интересно, дали това не беше работа на Големия паяк?“ — Таро се потупа доволно по гърдите и продължи да върви нататък. Както си вървеше, изведнъж забеляза, че снегът се усили още повече и заваля на огромни парцали.

„Ех, как заваля! Такъв сняг обичам най-много!“

Таро запя с все сила една песничка за снега, която баба му пееше на времето, когато беше малък, и продължи да крачи бодро през бамбуковата горичка.

Погледни нагоре — пчелички летят!

Погледни напред — бял памук!

Погледни надолу — снежен килим!

Ала снегът валеше все по-силно и по-силно, вятърът виеше все по-свирепо и по-свирепо и скоро стана съвсем трудно да се върви напред. Таро-синът на дракона стисна юмруци, събра всички сили и продължи да върви като се провикна:

— Е-ей! Сня-яг! Защо валиш така? Каквото и да става, аз няма да спра! Да знаеш!

Наоколо изведнъж стана съвсем тъмно и снегът затанцува бързо около Таро. Снежната вихрушка го блъсна, събори го на земята, но той отново стана и продължи да върви. Снегът полепна по устните му, очите, врата, цялото му тяло и той заприлича на снежен човек.

„Лошо! Не бива да се предавам! Трябва да видя мама! Толкова много неща още трябва да направя!“

В този миг във въздуха заехтя силен насмешлив глас:

— Ха-ха-ха-ха! Да видим сега как ще се отскубнеш от нашите ръце! Да видим как ще ни надхитриш! Ха-ха-ха-ха! — продължаваше да ехти насмешливият глас и пред очите на Таро започнаха ту да се появяват, ту отново да изчезват бели-бели снежни феи.

— Махайте се, феи! — викаше Таро и размахваше ръце, като се мъчеше да пропъди снежните феи, които връхлитаха една след друга.

Колко вървя така Таро, не знам, но по едно време престана да разбира вече накъде върви и се стовари на земята, съборен от снега.

— Ха-ха-ха-ха! — ехтяха гласовете на снежните вещици, прекъсвани само от свирепото свистене на вятъра: „Фю-ю-ю!“ Снегът продължаваше да вали и покри лежащия Таро. Скоро и силните му ръце, и широките му рамене, и още детското му лице бяха погребани под снега.

НАПРЕД! КЪМ ЕЗЕРОТО!

Съмна се. Небето беше от синьо по-синьо, слънцето ярко грееше и всичко, което се беше случило предишната вечер, изглеждаше като лош сън. Изведнъж във висините запя чучулига и някъде от края на небето се появи бял кон, който като че ли беше изпратен от самото слънце. Конят префуча по заледеното зимно небе и се спусна към мястото, където лежеше затрупан от снега Таро-синът на дракона. Таро лежеше неподвижен, като че ли се беше слял със земята.

От гърба на коня слезе момиче, хубаво като кокиче. Ая! Това беше Ая, която бе дошла да помогне на Таро.

— Таро! Таро! Къде си? Къде ли те е затрупал снегът?

Ая започна да оглежда много внимателно местността със силните си очи, които биха забелязали даже и игличка. В този момент тя видя ръкава на кимоното на Таро, който се подаваше под снега.

— Таро! Тук ли си? — Ая се втурна към него и започна с все сили да разгребва снега. Най-после успя да изрови част от тялото и едната му ръка. Тя беше тежка, мека и неподвижна.

— Таро! Замръзнал е! — Ая започна да разтърсва раменете му и се обърна към белия кон:

— Конче, конче! Спаси го!

Кончето се приближи, разчисти с копито снега, хвана със зъби кимоното на Таро и го издърпа от снега. След това обви с гъстата си копринена опашка тялото му и го стопли с горещото си като пламък дихание. Постепенно бузите на Таро порозовяха и той отвори широко очи. Той погледна учудено Ая и се огледа наоколо. За кратко време всичко се беше напълно изменило — полето съвсем не приличаше на вчерашното поле.

— Сънувам ли? — попита Таро, като търкаше очите си.

— О, не! Това не е сън! Това съм аз, Ая! Дойдох да те спася!

— Но как ме намери?

В този момент бялото конче изцвили и потропа с копито.

— Бялото конче ме доведе. Знаеш ли, Таро? Когато се върнах в селото, всеки ден мислех за теб: „А какво ли прави Таро сега?

Намерил ли е вече майка си?“. Често си говорехме за теб и с дядо, и с твоята баба...

А ето какво се случи един ден. Аз седях, мислех си за теб и гледах огледалцето, което взех от владението на Черния дявол. Изведнъж се случи чудо. Постепенно в огледалцето започна да изплува твоят образ и скоро те видях много добре. Така, само като погледнех огледалцето, аз вече можех да разбера къде си и какво правиш.

Когато те видях в огледалцето за първи път, ти с всички сили работеше на едно поле. Много се учудих защо си губиш времето, а не продължаваш да търсиш майка си. После видях езерото и се сетих, че ти сигурно мислиш, че там живее дракон, нали така?

Видях всичко, което се случва с теб след това. Ти тръгна към планината, нарамил снопите ориз, раздаде ориза на селяните и когато най-сетне стигна до къщичката на бабата, много се зарадвах. Помислих си: „Ето че най-после Таро ще намери майка си...“

В огледалцето видях как снежната буря те събори на земята и те засипа. Не можех повече да чакам! Качих се на коня, прегърнах главата му с ръце и така долетяхме при теб. Ей, това конче наистина е чудесно! Минава стотици километри на ден! Ти уж си вече голям, но я ми кажи — можеш ли за един ден да минеш четиристотин километра? Не можеш да летиш в небето, нали? Казах на кончето, че ако не стигнем навреме, ти ще умреш. Кончето запрепуска по небето по-бързо и от вятъра. Препуска, препуска... докато не стигнахме тук.

Бялото конче изцвили силно и затропа с копита:

— Ей, не бива да се бавим! Хайде бързо се качвайте и двамата на гърба ми, докато не е завалил отново сняг! Миналия път Таро малко ме обиди като каза, че не мога да издържа двама души на гърба си, но вече не му се сърдя. Виждам, че сега наистина е пораснал голям! Отсреща в планината се намира езерото. Напред! Към езерото!

Таро и Ая яхнаха белия кон и той се понесе като стрела напред. Прелетяха над снежната планина — остра и назъбена като пила и точно отдолу видяха едно огромно езеро, по чиято повърхност се преливаха цветовете на дъгата.

— Ето! Колко е голямо и красиво! Цяла една страна може да се побере в него!

Бялото конче направи един кръг около езерото, като че ли се чудеше на кой бряг да спре, и след това полетя бавно над водата. Таро

се надвеси над езерото, възхитен от ослепителната му красота.

— Погледни, Ая! Погледни насреща! Там, отвъд планината, всичко е синьо-синьо като небето. И как ярко блести! Това е морето! Сигурно е морето, което се намира на края на света! Много пъти съм чувал за него, но сега за първи път го виждам! Значи ние сме стигнали до края на света!

— Наистина! Колко надалеч сме дошли! — каза Ая като гледаше надолу.

В този миг Таро подскочи от радост и Ая трябваше здраво да се хване за гривата на коня, за да не падне.

— Ей, Таро! Не ти ли се струва, че е опасно да се движиш така?

— Ако знаеш само каква чудесна идея ми дойде на ум! Това езеро отвсякъде е заобиколено с планини, нали така? Но ако разрушим една от по-малките скали откъм морето, водата от езерото ще изтече там. Тогава тук ще се образува огромно поле и ще може да се отглеждат купища ориз, фасул... Какво ще кажеш? Страшна идея, нали?!

Таро съвсем се въодушеви и започна да размахва ръце.

— Ще събера тук всички хора, които живеят в планината! И баба ще повикам, и твоя дядо, разбира се. И ще заживеем всички заедно!

— Но какво ще стане с майка ти? Не бива да разрушаваш жилището ѝ — възрази Ая.

— Всичко ще бъде наред! Мисля, че тя отново ще може да стане човек. Аз ще ѝ помогна! Ще видиш! Ако пък поиска да остане дракон, ще изкопая едно голямо езеро на друго място.

Бялото конче направи още един кръг около езерото и отново полетя над водата. Сърцето на Таро затуптя силно-силно. „Дали наистина в това езеро живее мама?!“

СЛЕПИЯТ ДРАКОН

Най-после белият кон плавно кацна на брега като голяма бяла птица. Таро-синът на дракона бързо се спусна от гърба му, втурна се към езерото, пое си дълбоко дъх и с все сила извика:

— Мамо-о-о! Това съм аз — Таро! Дойдох да те видя! Покажи се!

Гласът му се плъзна по повърхността на езерото и вятърът го разнесе на всички страни.

Таро си пое още по-дълбоко дъх и отново се провикна:

— Мамо-о-о! Това съм аз — Таро! Дойдох да те видя! Покажи се!

Този път гласът потъна навътре във водата и скоро заглъхна, а на повърхността излязоха малки мехурчета.

— Ма-а-мо-о-о! — за трети път извика Таро, колкото му глас държеше. Ала езерото беше спокойно и само няколко вълни набръчкаха гладката му повърхност. Таро продължи да вика, докато не раздра до кръв гърлото си, ала от езерото не последва никакъв отговор.

— Няма смисъл. Тук не живее никакъв дракон. Даже и да има някакъв дракон, това не е мама. Тя не би мълчала, след като аз толкова дълго я викам! — и от очите на Таро потекоха едри като ручей сълзи.

— Таро, езерото е много голямо. Не се отчайвай така бързо! Гласът ти не може да стигне навсякъде! Не плачи! — каза Ая, извади флейтата си, седна на брега и засвири нежно.

Всички риби от езерото се събраха да я слушат — и големи, и малки, и дълги, и тумбести. Златните им гърбове блестяха под слънчевите лъчи, докато те се блъскаха и бутяха, за да могат да чуят по-добре флейтата.

След като изсвири мелодията, Ая спря и се обърна към рибите:

— Ей, рибки, искам да ви помоля за нещо. Бъдете добри, идете на дъното на езерото и кажете на дракона, който живее там, че е дошъл Таро-синът на дракона.

Рибите се спогледаха смутено.

— Защо мълчите? Страх ли ви е?

— Не, не ни е страх — проговори шаранът, — че кой ще се страхува от дракон, който нищо не вижда! Аз ще отида при него! — и шаранът бързо заплува към дъното.

Таро се провикна след него:

— Почакай! Какво каза? Сляп дракон ли? Ако е истина, това е само моята майка! Шаране, почакай! Дай това на мама и ѝ кажи, че е дошъл Таро — каза той и подаде на шарана едно гребенче, което стискаше здраво в ръката си.

Шаранът захапа гребенчето и отново се спусна към дъното. След малко той бързо се върна, плясна с опашката си три пъти по водата и подскочи нависоко във въздуха.

— Ей! Да знаете какво се случи! Драконът, който досега дума не е проронил, изведнъж се разплака като видя гребенчето и каза да предам, че веднага идва.

— Ей! Това е майка ми! Мамо-о! Мамо-о! — развика се Таро, като стисна здраво юмруци.

В този миг водата в езерото се раздвижи и заблестя като злато. След това езерото се раздели на две и от водата се показва драконът:

— Таро! Къде е Таро?

Драконът заплува към брега. Слепите му очи бяха широко отворени, а главата му — протегната напред.

— Ето ме! Аз съм Таро! — Таро прегърна силно главата на дракона и започна нежно да гали слепите му очи.

— Ти си дошъл! Толкова ли си възмъжал! Ех, да можех да те погледна поне с едно око!

— Мамо, мамо! Аз зная всичко! Ти си извадила двете си очи, за да може да порасна аз! Ала сега, когато съм при теб, няма вече нищо страшно! Няма да се отделя от теб нито за миг!

От затворените очи на дракона потекоха едри горещи сълзи.

— Таро! Колко си добър! Искаш да живееш с мен, въпреки отвратителния ми вид!

— Заедно ще живеем! И баба ще дойде при нас. Всички ще се съберат. Само че... — Таро прехапа устни. Дали да каже? Или не бива да говори за това?... Все пак реши, че ще е по-добре да попита майка си и каза:

— Мамо, как се превърна в дракон? Ще можеш ли отново да станеш човек?

КАК СТАНАХ ДРАКОН

Като чу думите му, майката-дракон наведе глава, въздъхна тежко и започна своя разказ:

— Това се случи, Таро, защото изядох сама три пъстърви. Сигурно знаеш старото предание, че този, който изяде сам три пъстърви, ще се превърне в дракон. Та така... Това се случи, когато зимата вече си отиваше и идваше пролетта. По това време бях отишла заедно с другите селяни на работа в планината. Носех теб в утробата си и не се чувствавах много добре. Повръщаше ми се и от кравайчетата от просо, и от овесената каша. Нищо не можех да ям и пиех постоянно вода. Бях все гладна, но не знаех какво ми се яде. Не ми се щеше много да вървя със селяните на работа в планината, но баща ти вече го нямаше и ща не ща — трябваше да отида аз. Едвам влачех краката си. Селяните искрено се безпокояха за мен и когато се качихме горе, те казаха, че няма смисъл да се преуморявам с тежката планинска работа, а ще е най-добре да се погрижа за храната. И така те тръгнаха, а аз останах сама.

Много ме трогнаха техните грижи. Докато другите селяни работеха с пот на лице, аз си почивах под сянката на едно дърво.

Свечеряваше се и аз тръгнах към реката за вода. Там плуваха три пъстърви. Бяха големи и хубави. Забравих, че съм тръгнала за вода, нагазих в реката, без да съзнавам какво правя, и хванах трите пъстърви. „Каква вкусна вечеря ще стане!“ — помислих си аз и си представих радостните лица на селяните. След това накладох огън и започнах да пържа пъстървите. Чаках, чаках, но селяните никакви ги нямаше. През това време страшно огладнях. Както вече ти казах, по онова време не се чувствавах добре и не можех нищо да ям. Но пъстървите така вкусно миришеха, че много ми се прияде риба и чак ми се зави свят от глад! „Ако изям едната, не е страшно. След това, когато останалите ядат, аз няма да ям“ — помислих си и налапах едната пъстърва. Беше страшно вкусно! Като че ли еликсир се разля в корема ми! За първи път в живота си опитвах толкова вкусно нещо и докато се усетя, изгълтах цялата риба. Ала след това не можах да се

сдържа. Изядох още една и още една и така неусетно изядох и трите риби. А сега — що да правя? Изведнъж като че ли огън се запали в гърлото ми — устата ми изсъхна и започна да пари. „Гъл, гъл, гъл“ — изпих водата, която бях донесла. Ала колкото повече пиех, гърлото ми ставаше все по-сухо, като че ли беше изгорено. Мъчеше ме страшна жажда и аз се втурнах към реката. В този миг ми притъмня пред очите, като че ли кръвта в цялото ми тяло беше започнала да се движи в обратна посока, и аз припаднах.

Когато дойдох на себе си, бях се превърнала вече в ужасен дракон, без да зная кога, и живеех на дъното на езерото. Чак тогава си спомних за поговорката: „Който изяде сам три пъстърви, ще се превърне в дракон“, но беше вече късно. Бях наказана за това, че бях мислила само за себе си.

Майката-дракон свърши своя разказ и замълча с мрачен вид. Пред невидящите ѝ очи отново преминаха един след друг дните от живота ѝ като дракон. Тя бе погребана на дъното на езерото, където не прониква нито лъч светлина, и колко ѝ беше мъчно за човешкия живот! Ала тя знаеше, че сама си е виновна, че тази участ я беше сполетяла, защото бе нарушила законите на човешкия живот. Ето защо се беше скрила на дъното на езерото и с никого не говореше.

— Мамо! Това е несправедливо!

Таро се развика с все сила и гласът му проехтя като гръм:

— Това е несправедливо! Та нали ти тогава не си била добре? Не е възможно да останеш завинаги дракон само за това, че си изяла някакви си три рибки, и то когато си се чувствувала толкова зле! Не вярвам! Не вярвам!

— Стига, момчето ми, не бива — промълви драконът с тих глас, — наистина, пъстървите бяха само три, но аз нямах право да ги изям сама, тъй като всички бяха гладни. Ти сам знаеш колко тежко се живее в планината и затова има и строги закони.

— Не, не, мамо! Не ме разбра! Щеше ли да се случи такова нещо, ако имаше сто пъстърви? Щеше ли да се случи такова нещо, ако имаше много ориз?... Ами да. Ако имаше толкова много вкусни неща, колкото в онова село, където победих Черния дявол... — и Таро затропа с крак. — Шарани, щуки, змиорки от реката, гъби, фурми, кестени от планината... Или пък онази планина от питки, които са толкова вкусни, че свят ти се завива! Е-ех, ако беше така, всеки щеше

да може да яде до насита и за никого нямаше да кажат, че е изял повече, отколкото му се полага. И никой нямаше да се превърне в дракон затова, че е изял три пъстърви!

Сърцето на Таро се сви от мъка като си помисли за тежкия живот в неговото село и той ясно си спомни песничката, която баба му пееше, когато засяваше просото и фасула:

*От едно зрънце ще се родят хиляда,
десет хиляди ще се родят от две!*

„Ето защо трябва да се направи поле! А от това езеро ще стане наистина чудесно поле!“ — помисли си Таро, изду бузи и се загледа в майка си — дракона.

ЖЕЛАНИЕТО НА ТАРО-СИНЪТ НА ДРАКОНА

— Мамо — Таро погледна дракона, — знаеш ли какво бих искал да направя аз... Не знам дали трябва да ти кажа? Само да може да се изпълни желанието ми, пък с мен каквото ще да става.

— Какво би искал да направиш? — попита майката-дракон. — Кажи, сине, кажи!

— Ами-и, аз... — продължи Таро, като си личеше, че много се вълнува — бих искал да направя така, че водата от това езеро да се излее в морето, а тук да се образува широко-широко поле.

— Не разбирам — учуди се драконът и се загледа в Таро с невиждащите си очи.

— Мамо, аз тръгнах да търся тебе, но по пътя видях, че в нашата страна има само планини, планини и хората с много труд успяват да си направят малки нивички сред скалите. По-рано мислех, че това е човешкият живот, но сега вече знам, че може да се живее и по-добре. Нужно е само едно голямо поле, което хората да обработват и да получават от него много ориз. Ето това разбрах по пътя. Тогавата се замислих и за себе си. Дотогава само се бях забавлявал и нищо не бях направил за другите. В този миг почувствах за какво си струва да живее човек.

Мамо, нека да те помоля нещо. Отстъпи ми това езеро, моля ти се! Ще бутна някоя скала, за да може водата да изтече в морето и ще направя тук широко-широко поле! След това ще повикам всички хора от планината да живеят заедно. Те ще бъдат много щастливи, защото ще имат достатъчно храна. След като изпълня всичко това, няма да има вече хора, които да страдат като теб. Мамо, разбираш ли какво искам?

Майката-дракон спокойно слушаше думите му. Това безбрежно езеро беше единственото място, където тя може да живее. Колко тежък беше пътят ѝ насам, когато предишното езеро стана вече тясно за нея! Ще остане ли задълго жива, ако се махне оттук? Ето какво си мислеше тя.

„Ще го направя! С всички сили ще се постарая да изпълня желанието на сина си! Така ще мога да изкупя и вината си, загдето на

времето не мислех за хората и се превърнах в дракон“.

След като реши какво трябва да прави, майката-дракон вдигна глава и рече:

— Таро, добре разбирам какво те вълнува, чедо! Трябва да ти кажа, че днес за първи път се чувствавам щастлива, че съм дракон. Та нали моето тяло е по-силно и от стоманата и ще мога да катурна каквато и да е скала! Лошото е, че не мога да виждам. Ще трябва да ме яхнеш, сине, и да ми замениш очите.

— Мамо, ти искаш да бутнеш скалата?... Такова нещо не съм си и помислял дори! Мислех сам да я бутна. Но сега... Ще успеем, мамо! Ще успеем!

— Колкото и да е трудно, ти няма да се откажеш по средата и няма да плачеш, нали?

— Обещавам. Няма да се предам, каквото и да ми струва това! Мамо, чуваш ли? Чуваш ли флейтата? Това е Ая. Тя свири. Тя е тук, за да ми помага! Запознай се с нея, мамо. Тя е най-добрият ми приятел. Тя спаси живота ми.

Таро се изправи и извика:

— Хе-е-ей! Ая! Ела! Разбра ли за какво си говорихме?

Ая беше седнала малко встрани на брега и свиреше на флейта, докато Таро и майка му разговаряха. Около нея бяха насядали животните, които кой знае как бяха дошли дотук, и слушаха флейтата. Тук бяха и глиганът, и заекът, и мишката, и мечката, и лисицата.

Щом видя радостното лице на Таро, Ая се изправи и се усмихна.

— Достатъчно е човек да погледне лицето ти, за да разбере за какво сте си говорили. Ще успеем нали, Таро?! Колкото и да е трудно!

В този миг животните се развикаха едно през друго:

— И ние ще помогнем!

— И ние!

Ая и Таро се погледнаха и се разсмяха. Даже и най-мъничката полска мишка удряше с опашчица по земята и пищеше с тънък гласец, че и тя ще помага.

— Колко са мили, нали! — усмихна се щастливо Таро и белите му зъби светнаха.

— Добре тогава. Хайде, обиколете планината и съберете помощници, за да катурнем хей онази там скала. Всеки ще помага колкото може и както може. Глиганът — с муцуната си, мечката,

заекът, лисицата — с лапите си — всички ще разравят земята. Мишките и къртиците пък ще издълбаят една голяма дупка и така с общи сили ще катурнем скалата. Ще падне леко като разклатено зъбче.

Животните подскочиха като топки и се втурнаха да изпълняват поръчението.

Ая се приближи към дракона и го погали нежно по главата:

— Здравейте! Аз съм Ая. С бялото конче ще стигна по-бързо там, където ще се излее водата и ще се опитам да я събера в някое високопланинско езеро. Изобщо, не се бойте! Ако се наложи, ще изкопаем с лопати и мотики дълбоко езеро, в което да можете да живеете.

— Ти си много умно момиче, Ая! — каза майката-дракон, като насочи уши натам, откъдето идваше гласът на Ая. — Не мога да видя лицето ти, но по гласа ти разбирам, че си много мило и умно момиче. Бързо иди и кажи на хората в планината, че има вече нова пълноводна и пенлива река и широко-прешироко поле. Но внимавайте да няма ранени и жертви, докато се постигне това. Бързай, дъще!

— Тръгвам!

Ая се качи на бялото конче, полетя към небето и скоро се превърна в малка точица. Заглъхна и гласът на звънчето, окачено на врата на кончето.

ПОЯВИ СЕ ШИРОКО-ШИРОКО ПОЛЕ!

— Таро! Да започваме! Кой знае колко време ще мине, докато съборим скалата! Трябва да се борим с всички сили! — майката-дракон наведе глава и започна да се моли на боговете.

Таро присви очи и мислено заговори на своята баба:

— Бабо! Чакайте ме, аз ще успея!

Когато се мръкна, майката-дракон каза:

— Качвай се бързо на гърба ми и се дръж здраво за врата ми!

Чуваш ли?

Драконът бавно се изправи като разлюля водата в езерото.

— Тр-р-р-я-я-ас! — внезапно на небето се появиха черни облаци, забушува силен вятър, изви се страшна буря. Блесна ярка мълния, която заслепи очите на Таро, а след това всичко наоколо отново се потопи в дълбок мрак и земята и небето се сляха в едно. На езерото се образуваха огромни вълни и все едно че стотици водопади се стовариха върху тях със страхотна сила!

— Какво да правим, Таро? Ако се оставим на вълните, ще се блъснем в скалите!

— Мамо-о-о!

В този миг една грамадна вълна ги захлупи и ги блъсна в скалата. Но скалата даже и не потрепера. Майката-дракон се изправи отново, събра всички сили и се хвърли към скалата. Ала колкото и да се стараеше, скалата дори не помръдваше. И така постепенно нощта си отиде и дойде тихо и ясно утро. От раните на майката-дракон течеше кръв, но тя продължаваше да гори скалата с огнения си дъх.

— Мамо! Ах, тази скала! Ето, насам сега! — кънтеше през цялото време гласът на Таро — по-силен от грохота на вълните и от трясъка на бурята.

Изведнъж Таро дочу някъде откъм небето познато биене на барабан.

*Бродя с весел барабан
из високия балкан!*

*Трум-ту-рум! Трам-та-рам!
Из високия балкан!*

*А да пия и да ям —
хич не искам и да знам!
Трум-ту-рум! Трам-та-рам!
Хич не искам и да знам!*

— Ей, Червени дяволе — провикна се Таро, — събери всички приятели на Гърма и на Мълнията и разчупете заедно тази скала!

В отговор се чу познатият дрезгав глас на Червения дявол:

— Таро-синът на дракона! Ти ли си? Ще изпълня желанието ти! Толкова съм доволен от сегашния си живот и съм ти много благодарен! Остави скалата на мен!

Червения дявол набързо събра приятелите на Гърма и на Мълнията и те завчас разцепиха скалата.

Вдигна се такъв страхотен шум и трясък, че Таро притисна ушите си с две ръце и се сви на гърба на дракона. Струваше му се, че е дошъл краят на света!

Щом грохотът секна, Таро отвори очи. Точно пред него бяха зейнали няколко огромни пукнатини, като че ли скалата беше нарязана с нож.

— Мамо! Мамо! Ето сега! Боговете на Гърма и Мълнията разцепиха скалата!

Майката-дракон се надигна, събра последните си сили и блъсна скалата, като дишаше тежко-тежко.

Тря-я-яс! — скалата се срути със силен трясък и през пукнатините водата от езерото започна да изтича със страшна сила и грохот. Таро мина през скалата, яхнал дракона, проплува покрай гората и стигна до голямото северно море.

За първи път от много дълго време небето беше ясно и безоблачно и лъчите на изгряващото слънце озаряваха щедро цялата земя. На мястото на езерото се беше ширнало огромно поле, а по средата му бавно течеше пълноводна река и блестеше на слънцето.

— Мамо! Да знаеш само колко е красиво! Как бих искал да можеш да видиш това широко, безкрайно поле!

Таро се прилепи до гърба на майка си, наведе глава и тъжно-тъжно заплака.

— Благодаря ти, мамо! Ти казваш, че си станала дракон, защото си мислела само за себе си. Не е вярно! Няма по-добър човек от тебе! Тялото ти е цялото в кървави рани... Благодаря ти, мамо!

Таро започна да гали раните на майка си, като продължаваше да плаче. Две сълзи се търкулнаха и паднаха точно върху слепите очи на майката-дракон. И тогава се случи чудо! Изведнъж драконът се превърна в мила и хубава жена, невиждащите ѝ очи прогледнаха. Пред Таро отново беше майка му в човешки образ!

— Благодаря ти, сине — майката стисна здраво ръцете на Таро и се разплака, — ти ми помогна да стана пак човек!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.